

NIEUWE AVONTUREN

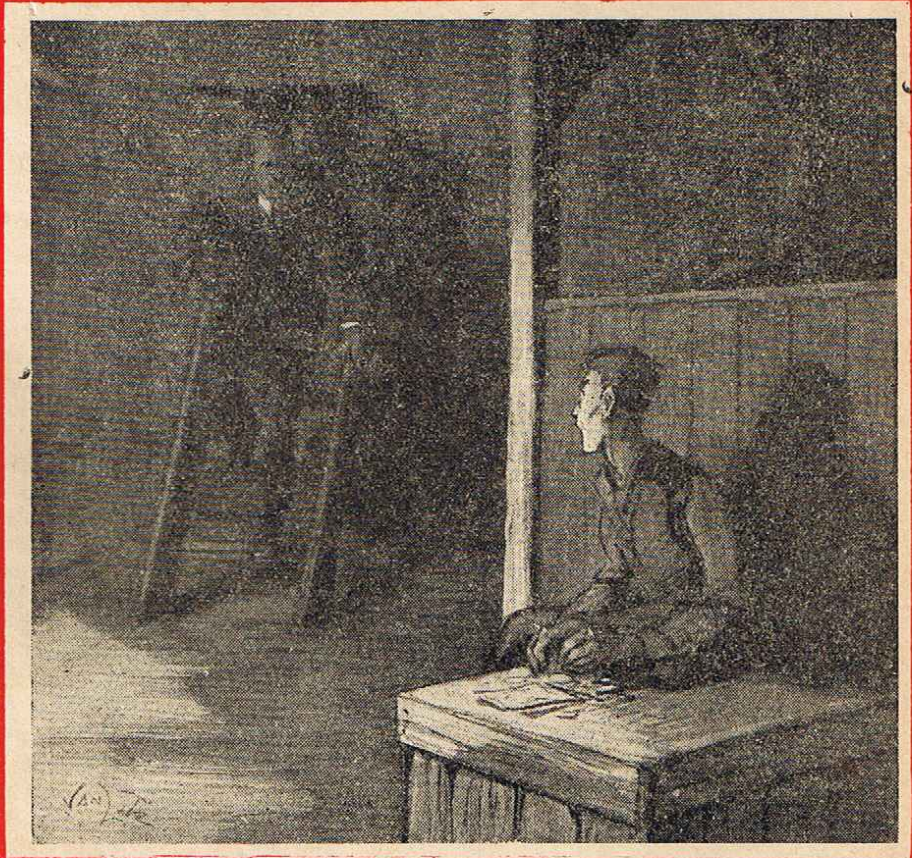
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

PAARDEN EN SCHURK

N° 2325

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Paarden en Schurken

HOOFDSTUK I

AAN DE RAND VAN EEN AFGROND

Op een warme namiddag in de maand mei zaten John Raffles en zijn vriend Charles Brand, de eerste in zijn beproefde vermomming van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club, op het terras van dit wereldbekende sociëteltsgebouw, dat op de Theems uitziet, en vanwaar men een prachtig vergezicht geniet op de torens van de Tower op de achtergrond en daarnevens de befaamde Tower Bridge een wonderwerk van ingenieurskunst.

Hier en daar zaten de leden van de Windsor Club verspreid aan tafels, deze pratend en gene verdiept in de lectuur van zijn lijfblad.

Twee bedienden in een met gouden passementen versierde livree gestoken, brachten verversingen aan.

Het was, vooral voor Engeland, buitengewoon warm voor de tijd van het

jaar.

De beide vrienden hadden geruime tijd gezwegen en hervatten nu een gesprek, dat klaarblijkelijk over een onbelangrijk onderwerp had gelopen.

— Ik geloof niet dat er veel steden ter wereld zijn, waar men van het terras van een Clubgebouw zulk een schoon tafereel voor zich ziet ontrollen, merkte Brand op.

— Ik ken er maar een, antwoordde Raffles, en dat ligt in een stad, die je zeker niet zoudt verwachten, dat ik ze zal noemen.

— Waar dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In Tehuantepec.

— Die kleine Mexicaanse stad? riep Brand verbaasd uit.

— Zie je wel, dat je het niet verwacht zoudt hebben? hernam Raffles

lachend. En toch is het zo. Tehuantepec heeft een kleine club, waarvan hoofdzakelijk officieren en grote zakenlieden lid zijn. In vergelijking met de Windsor Club is het niet meer dan een zeemanskroeg, maar toch verzeker ik je, dat het uitzicht dat men op het terras van die sociëteit geniet, kortweg onvergelykelyk is. Men heeft er een onovertroffen gezicht op de Cordilleras de los Andes, die zich aan de horizon verheffen, over de heerlijkste bossen van eeuwenoude broodbomen en over de rivier die langs het stadje stroomt.

— Ik zou met die omgeving wel eens kennis willen maken, zei Brand zuchtend.

— Wie weet wat er nog gebeurt, amice.

— Ik verlang er werkelijk naar, die plek te leren kennen. Maar kijk eens wie daar aankomt? Is dat Lord Humphrey Stanley niet?

— Hij is het zeker, antwoordde Raffles, terwijl hij keek naar een jonge man, die met langzame schreden juist het terras betrad, maar als ik het niet zeker wist, zou ik het sterk betwijfelen. Wat ziet hij bleek.

— En hij loopt als een oud man, gebogen en met ogen die niets schijnen te zien, vervolgde Brand.

— Wat te merkwaardiger is, omdat we Lord Humphrey nooit anders gekend hebben, dan als een opgewekte jonge man, die het leven van de zonnige kant bekeek.

— Je bent zeker in een toegelijke bui, Edward, zei Brand, want iedereen in Londen weet, dat de zevende hertog van Gloucestershire het geld dat zijn vader hem heeft nagelaten met zulke volle handen heeft uitgegeven aan allerlei vermaken, van niet bepaald hoogstaande soort, dat er niet heel veel van zal zijn overgebleven.

— Ik weet het, antwoordde Raffles op zachte toon, en het spijt mij oprecht. Je weet zelf heel goed, dat ik vele Engelse adellijke jongelui allesbehalve hoogschat, vanwege het luie, lege leventje dat zij leiden, zonder enig doel, zonder nut. De jonge hertog deed ze-

ker niets anders of meer, en toch oefende hij een grote aantrekkingskracht op mij uit, waartegen ik mij nooit heb trachten te verzetten. Hij is wat de Fransen noemen « un charmant garçon », goedgehartig, hoffelijk tegenover alle vrouwen, onverschillig of zij jong of oud, lelijk of mooi zijn, een voortreffelijk sportman en zeer geestig, ook al iets wat men onder de Engelse adel niet dan bij uitzondering aantreft.

— Je schildering is zeer waarheidsgetrouw, Edward. Ook ik kan er niets aan doen, maar ik heb ondanks zijn lichtzinnigheid, altijd veel sympathie gehad voor Lord Stanley. Wat zou hem toch schelen?

— Hij ziet er uit alsof hij met de dood in de schoenen loopt.

De jonge man, over wie de beide vrienden spraken, naderde langzaam met gebogen hoofd, de blik op de grond gericht.

Langzaam, als ware hij een grijsaard dwaalde hij schijnbaar doelloos over het terras nu en dan op onverschillige toon een paar woorden wisselend met enige bekenden en dan weer over de marmen borstwering van het terras leunend, en starend naar de voorbijvarende schepen.

Eindelijk belandde hij op zijn doellose zwerftocht over het terras in de buurt van het tafeltje, waaraan John Raffles en Brand gezeten waren.

En nu viel zijn doodsbekende gelaatskleur de beide vrienden nog meer op.

— Wel, Humphrey, klonk de heldere stem van de vice-president der Windsor Club, zoudt gij mij niet het genoegen willen doen een poosje bij ons te komen zitten? Gij schuift hier over het terras heen als een spookverschijning, als gij mij veroorlooft, die opmerking te maken. Kom tot rust, wat ik u verzoeken mag en lever toch de leden van de Windsor Club niet het droevig schouwspel van een jong, rijk en adellijk Engelsman, die met zijn ziel onder de arm loopt.

De jonge edelman keek zonder te antwoorden de spreker strak aan en nam met een diepe zucht plaats.

Raffles boog zijn scherpgetekend ge-
laat naar dat van Lord Humphrey Stan-
ley toe en zei op ernstige toon:

— Er is u iets overkomen, dat u zeer
getroffen heeft, beste Humphrey.

Toen klonk het haperend van de lip-
pen van Lord Humphrey:

— Ik ben volkomen geruïneerd.

— Maar dat is niet mogelijk, riep
Raffles verschrikt uit. Uw vader had
u toch een groot vermogen nagelaten?

— Veel minder groot, dan men altijd
heeft gedacht, antwoordde de jonge man
op bittere toon, ik heb mij daar steeds
in bedrogen en had reeds voor enige
duizenden ponden schulden gemaakt,
lang voor mijn vader de laatste adem
uitblies. Onze familie-notaris, die na-
tuurlijk van de geldelijke omstandig-
heden volmaakt op de hoogte was, had
mij al meermalen onder bedekte termen
te kennen gegeven, dat ik de onder-
gang tegemoet ging, als ik met mijn
levenswijze zo doorging, maar helaas,
ik heb nooit naar hem willen luisteren.
Het landgoed bleek zwaar verhypothe-
keerd te zijn, proefnemingen op land-
bouwgebied hadden schatten verslonden,
mijn vader had een zeer kostbare ver-
zameling munten, die echter bij verkoop
niet het derde opbracht, van wat hij
er oorspronkelijk voor had betaald en
zo was er meer. Kortom, het vermogen
dat ik erfde en waarvan ik dade-
lijk mijn broeder een groot gedeelte
heb geschonken, ofschoon hem volgens
de Engelse wet zo goed als niets toe-
kwam, bedroeg ternauwernood honderd
twintig duizend pond sterling.

Raffles zette grote ogen op.

— Gij moet het mij niet kwalijk ne-
men, zei hij op zacht verwijtende toon,
maar dat vind ik voor een jongmens
van uw leeftijd nog altijd een reus-
achtig bedrag. Zelfs tegen een matige
rente uitgezet, zou dat kapitaal u tot
in lengte van dagen een onbekommerd
leven hebben kunnen verschaffen.

— Dat had het ook moeten doen,
mylord, zei de jonge man op berouw-
hebbende toon, maar ik was zo jong,
zo onervaren, mijn lieve moeder was
al jaren geleden gestorven, niemand

streekte de hand naar mij uit en zo
begon ik, zonder ooit te rekenen, het
goud aan dollen vermaken uit te geven.
Van de landbouw had ik zelf weinig of
geen verstand, stelde een rentmeester
aan, die er naderhand nog minder ver-
stand van bleek te hebben, de grond
ging achteruit, de veestapel vermin-
derde, het landgoed werd slecht onder-
houden en nu hebben mij juist vandaag
twee slagen getroffen, waardoor ik mijn
leven wel als geëindigd kan beschouwen.

De jonge man beet zich op de lippen
en had blijkbaar de grootste moeite zijn
tranen te weerhouden.

— Een oneerlijke rentmeester heeft
zich op een valse cheque een in mijn
omstandigheden zeer hoog bedrag van
mijn vermogen laten uitbetalen en is
daarmede naar Zuid Amerika gevlucht.

— En de tweede slag? vroeg Raffles
meewarig.

— Kent gij Graaf Roger Tottenham?

— Jawel, ik heb menigmaal over hem
horen spreken, antwoordde Raffles op
aarselende toon.

— In gunstige zin?

Raffles zweeg en trommelde veelbe-
tekenend met zijn vingers op het mar-
meren tafelblad.

— Uw zwijgen zegt mij genoeg, ant-
woordde Humphrey bitter. Lord Totten-
ham is een rijke dronkenlap, een beest
voor zijn bedienden en een vrek; met
deze paar woorden is alles gezegd. En
het is toch alsof er een zegen rust op
het landgoed van die oude zuiplap. Al-
les gedijt er, wat hij onderneemt slaagt,
zijn paarden zijn de beste op vijftig
mijlen in de omtrek. Zijn vee geeft de
meeste melk. Welnu, men zou het niet
geloven, maar die vent heeft een doch-
ter, schoon als een engel, en even lief.
Soms twijfelde ik eraan of zij wel zijn
dochter is. Ik vroeg mij af, hoe mijn
schone Tilly wel wezenlijk de dochter
kon zijn van zo'n bruit. Maar het is
helaas de waarheid.

— Haar moeder leeft nog? vroeg Raf-
fles op zachte toon.

— Ja, gelukkig, en dat is het enige
lichtpunt. Het is mij een raadsel hoe
die lieve, zachte vrouw het in dat huis

uithoudt. Toch is zij ondanks haar zwakke gezondheid en haar delicate natuur de enige die Tottenham nog enigszins in bedwang weet te houden.

— Ik geloof niet, dat gij veel meer behoeft te vertellen, Lord Humphrey zei Raffles op vriendelijke toon, ik kan het mij wel voorstellen. Tottenham zou u misschien nog de hand van zijn dochter hebben gegeven, als gij rijk waart, maar nu heeft hij u die kortaf geweigerd, nu hij weet, dat gij zo weinig meer bezit.

— Gij hebt het geraden, mylord, antwoordde de jonge man droef, maar gij kunt dat woordje « weinig » gerust veranderen in « niets ». Ik heb nu nog een klein stukje onbezwaard landgoed, een klein paviljoen, wat weidegrond en verder vijf of zeshonderd pond en dat is alles.

— Is dat werkelijk alles? vroeg Raffles, terwijl hij de jonge man door-dringend maar vriendelijk aanzag.

Deze zweeg even en zei toen:

— Van mijn bedienden zijn er mij drie trouw gebleven, ofschoon ik hun eerlijk heb aangeraden, dat zij maar een goed heenkomen moesten zoeken.

— Is dat alles? herhaalde Raffles op eigenaardige toon, terwijl hij zijn ogen niet van het gelaat van de jonge hertog afwendde.

— Wat bedoelt u? vroeg deze stotterend.

— Kom, verberg nu ook niets voor mij, maande Raffles aan, ik bezweer u dat gij mij volkomen kunt vertrouwen. Ik heb u nu eenmaal mijn vriendschap geschonken en de zeer weinigen, die haar bezitten, kunnen altijd en overal op mijn hulp rekenen. Ik zal doen wat ik kan, om u uit deze ellendige toestand te redden. Nu nogmaals, vertrouw mij ten volle, dan zal ik u misschien kun-

nen redden.

Het was alsof de wangen van de jonge man op deze woorden meer kleur kregen; zijn ogen, die schijnbaar zonder bewustzijn voor zich heen hadden gestaard, herkregen hun glans en de smalle gespierde hand, die op de arm van de vice-president lag, beefde zenuwachtig toen hij zei:

— Ja zeker. Ik wil u vertrouwen, mylord, ik weet niet welk geheimzinnig gevoel mij zegt, dat ik dat doen moet, dat dit het enige is, wat mij nog kan redden. Welnu dan, ja het is zo. Iets is mij nog overgebleven, waarop ik al mijn hoop gevestigd heb en dat is mijn renpaard, King Richard.

— Dat wist ik wel, zei Raffles op zachte toon.

— Wist gij dat? riep graaf Humphrey verbaasd uit.

— Ja. Het landgoed, dat gij van uw vader geërfd hebt, ligt immers in Staffordshire.

— En waarom hebt gij mij dat nooit verteld? vroeg Humphrey nog meer verbaasd.

— Heel eenvoudig, omdat ik daar de vaste indruk heb, dat gij enige reden hebt om niet alleen de snelheid van dit paard, maar zelfs het bestaan ervan verborgen te houden.

— En gij hebt het aan niemand anders medegedeeld? vroeg graaf Humphrey dringend.

— Aan niemand, dat zweer ik.

De jonge graaf slaakte een zucht van verlichting en zei toen:

— Gij hebt goed gezien. Ik zal er dan ook wel weinig aan behoeven toe te voegen, want de rest zult gij wel vermoeden. Ik heb op King Richard al mijn hoop gevestigd voor de aanstaande Derby-wedrennen.

HOOFDSTUK II

KING RICHARD, ZOON VAN BULLFINCH

Raffles keek de spreker enigszins verbaasd aan en zei toen:

— Voordat ik het begrijp, moet ik u toch enkele vragen stellen.

— Vraag gerust, mylord, want nu ik u alles heb toevertrouwd, voel ik mij reeds als van een zware last ontheven, gij oefent werkelijk een verbazende invloed uit op iedereen, die met u in aanraking komt. En vraag nu wat gij wilt.

— Hoe is het mogelijk, zo begon Raffles, dat gij dit paard kunt laten meelopen, terwijl het geheel onbekend is? Ik behoef u als sportman toch zeker niet te zeggen, dat aan de Derbyrennen alleen driejarige paarden mogen deelnemen, die voor die tijd al eens als eenjarig paard in een wedren hebben meegelopen.

— Dat weet ik, en dat heeft King Richard dan ook al eens gedaan. De hengst is juist twee maanden geleden drie jaar geworden en kwam twee jaren geleden voor het eerst te Epsom uit.

— En werd het paard toen geplaatst?

— O, neen, het dier was nergens, riep de jonge graaf uit. Het liep in het laatste rechte eind als achtste mee en stortte bovendien, even nadat het de bocht was uitgekomen, neer. Dat het toen geen been heeft gebroken, mag wel als een wonder worden beschouwd.

— Nu begin ik het al iets beter te begrijpen, zei Raffles, die reeds de grootste belangstelling in de zaak begon te stellen. De sportlieden hebben dus King Richard waarschijnlijk dadelijk uitgeschakeld en als een non-valeur beschouwd.

— Zo is het. En om u de waarheid te zeggen, heb ik het paard toen dadelijk willen verkopen, maar mijn trouwe pikeur, wist mij over te halen, op dat besluit terug te komen. Hij had als vakman dadelijk de voortreffelijke hoe danigheden van het dier ingezien en

door een uitstekende training en met de uiterste zorgvuldigheid volgehouden levenswijze is hij erin geslaagd, de hengst er geheel bovenop te werken.

— Maar hoe is het mogelijk, dat niemand iets van zijn bestaan afweet, riep Raffles uit.

— Eenvoudig omdat ik er nooit over gesproken heb, antwoordde Lord Humphrey. En ik kan er toch, alles wel beschouwd, niets aan doen, dat mijn oefenveld zover van de grote weg ligt, en dat mijn trainer zich eerder zou laten vierendelen, dan te klappen over dingen, die ik geheim wil houden.

— Dus gij zijt van plan het paard op woensdag na Pinksteren te Epsom te laten meelopen?

— Mijn besluit staat vast.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, maar vindt gij dat de prijs van zes duizend pond sterling u veel verder brengt?

— O, die som zou in mijn huidige omstandigheden alleen al een kapitaal betekenen, maar gij vergeet, dat King Richard een outsider is en dat ik door op hem te wedden een som kan binnenhalen, die nog vijf of zes maal zo hoog is.

— Of verliezen wat gij inzet, viel Raffles hem op zachte toon in de rede.

— Daar wil ik niet aan denken, riep

Lord Stanley op hartstochtelijke toon uit. Ik heb al mijn hoop op dat paard gevestigd. Mijn levensgeluk hangt er van af. Want met dat geld zal ik opnieuw voor Lord Tottenham treden en dan moge de hemel mij genadig zijn, als hij mij zijn dochter dan nog durft weigeren. Bedenk, dat als King Richard werkelijk wint, de hengst een zeer grote bron van inkomsten betekent.

— Dat is zo, bevestigde Raffles. Ik dank u, dat gij mij uw vertrouwen geschonken hebt, Humphrey, en ik beloof u, dat wij beiden, mijn secretaris en

ik, het strengste stilzwijgen in acht zullen nemen over hetgeen gij ons daar hebt medegedeeld.

— Ik wilde dat die drie weken reeds om waren, riep de jonge man uit, en dat de wedrennen morgen plaats hadden. Die spanning is niet te verdragen.

— Hebt gij voorzorgsmaatregelen genomen om uw paard tegen aanslagen te beveiligen?

— Daar behoeft gij niet aan te twifelen. Men zal mijn trainer moeten doden, alvorens in de box te komen, waar de hengst gestald is en bovendien slaapt daar ook nog mijn tuinman, die mij niet heeft willen verlaten, en mij nu tevens dient als kamerbediende, als ik op het landgoed vertoef. In de laatste weken ben ik daar echter niet geweest.

— Vandaag zegt gij, hebt gij uw onderzoek op Tottenham Hall gedaan?

— Ja, met het resultaat, dat gij kent.

— Komen daar ook nog andere jongelui van uw leeftijd aan huis?

De jonge edelman keek verbaasd en enigszins ongerust op en antwoordde:

— Daar heb ik waarlijk nog nooit aan gedacht, doch dat is best mogelijk, maar wat daar geregeld aan huis komt, kan niet veel bijzonders zijn. Lord Tottenham is een geweldige drinker en hij heeft het land aan iedereen, die niet aan zijn uitspattingen deelneemt. Vloeken, zijn paarden doodjagen, zijn bedienden afjakkeren en drinken, daarmee vult hij zijn leven.

— Beloof mij nu nog één ding, zei Raffles.

— En dat is?

— Dat gij mij nauwkeurig op de hoogte houdt van hetgeen er niet alleen op uw eigen landgoed, maar ook op dat van uw buurman voorvalt. Gij kunt uw brieven en zo nodig ook telegrammen naar mijn huis in Cromwellstreet sturen.

Lord Humphrey Stanley boog hoffelijk voor de beide vrienden en verliet haastig het terras.

— Hij lijkt wel tien jaar jonger te zijn geworden, merkte Brand die zich uit bescheidenheid met geen woord in het gesprek gemengd had, lachend op.

Zie je wel, dat het jou maar een paar woorden behoeft te kosten om de mensen helemaal binnenste buiten te keren?

— Ik ben blij, dat ik hem wat heb kunnen opbeuren, zei Raffles op ernstige toon, de jonge hertog is lichtzinnig, maar nooit slecht geweest en hij wordt nu wel zwaar voor zijn lichtvaardigheid gestraft.

— Ken jij die Tottenhamham?

— O ja, zeer goed.

— Daar wist ik niet veel van. Ben je er wel eens als gast geweest?

— Neen nooit. Hoogstens als « ongenode gast ».

— Wat bedoel je daar mee?

— Moet ik je dat nog ophelderen? Ik heb de deugdelijkheid van zijn brandkast eens onderzocht, dat is alles.

— Grote goden. Is dat lang geleden?

— Een jaar of vier.

— En heb je hem sindsdien niet meer gezien?

— Sindsdien? Ik verzeker je, dat ik hem bij die bewuste gelegenheid ook niet te zien heb gekregen.

— Maak geen grapjes. Dat begrijp ik heel goed. Ik bedoel of je er naderhand wel eens als gewoon bezoeker aan huis bent geweest.

— Ik heb er eenmaal een jachtmaal medegemaakt, toen niet als inbreker, maar als Lord Aberdeen en die ene keer is ruim voldoende geweest, om een blik in het karakter van die vent te kunnen werpen. Humphrey heeft niet te veel van die man gezegd, eerder te weinig.

— En zijn dochter?

— Lady Mathilde Tottenham is inderdaad zoals de jonge man, die haar liefheeft, haar afschilderde. Zij is een schattig kind, maar zag er destijds een beetje lijdend uit, wat ook waarachtig niet te verwonderen is.

— Maar wat denk je nu van die hele geschiedenis van dat paard?

— Wel, toen ik de hengst enige dagen geleden daar op dat afgelegen veld zag lopen, begreep ik wel, dat de jonge graaf er iets mee voor had, maar het eigenlijke doel beseft ik toen natuur-

lijk niet, nu begrijp ik het des te beter.

— Maar hoe kan men zo zijn geluk op één paard zetten, riep Brand verwonderd uit.

— Er bleef hem niet veel anders over, en zo gewaagd is de kans volstrekt niet, want hij heeft het grootste vertrouwen in de snelheid van het dier, die werkelijk wonderbaarlijk groot schijnt te zijn. Ga mee naar huis, dan zullen wij de stamboom van het paard eens opslaan. Er staat mij nu toch wel iets van voor, dat ik King Richard een paar jaar geleden heb zien lopen. Vergis ik mij niet, dan is de hengst een zoon van Bullfinch en die naam zal jouw sporthart wel heftig doen kloppen.

— Daar hoef je niet aan te twifelen, riep Brand geestdriftig uit, terwijl hij opstond en met Raffles het gebouw van de club verliet. Bullfinch heeft wel vier jaar achter elkaar niet alleen in Engeland, maar ook op het vasteland te Auteuil en in Hoppe Garten verscheidene zeer hoge eerste prijzen gewonnen. Het paard werd onder de beste racers van de laatste halve eeuw genoemd.

— Juist, en als zijn zoon maar enigszins op hem gelijkt, dan staan de kansen van onze jonge vriend inderdaad zeer goed.

— Maar de jonge hertog zal het geheim toch onmogelijk nog lang kunnen bewaren.

— Neen, hoogstens nog een week, want dan moet hij de hengst laten inschrijven, en bovendien is het van belang, dat het paard een paar keren op de renbaan te Epsom oefent.

De twee vrienden waren onder het spreken de Oxfordstreet ingelopen en wandelden nu langzaam langs de grote verkeersweg naar Piccadilly Circus.

Het was daar zeer druk en de beide vrienden hadden moeite door de menigte heen te komen.

Plotseling trok Raffles zijn vriend aan de mouw en wenkte met zijn hoofd in de richting van een jonge man, die op enkele passen voor hen op het trottoir liep.

De beide vrienden verhaastten enigszins hun schreden en liepen de jonge,

overdreven elegant geklede man voorbij.

Brand wierp een snelle onderzoekende blik op hem.

Toen zij buiten het gehoor van de langzaam voortsloeterende man, die een rood gelaat had, waren, vroeg Brand:

— Wie is dat?

— Dit is een speciale vriend van Lord Roger Tottenham, antwoordde Raffles.

— Van adel?

— Ja, al zou je dat aan zijn snoet zeker niet zeggen. Het is Burggraaf Percy Londale. En je zult wel aan de kleur van zijn gezicht bemerkt hebben, vooral aan die van zijn neus, dat Lord Tottenham, wat drinken betreft, aan hem een waardig partner heeft.

— Hoe ken je hem?

— Ik heb hem ontmoet op de dag van de jacht, waarvan ik je zoëven vertelde.

— En ken je nu nog zijn gezicht?

— Een gezicht dat ik eenmaal goed opgenomen heb, vergeet ik nooit.

— Maar zijn naam?

— De naam die bij zo'n gezicht behoort, vergeet ik evenmin.

— Die meneer ziet er niet bepaald aantrekkelijk uit.

— En zijn uiterlijk beantwoordt aan zijn innerlijk, want hij staat niet alleen in Staffordshire, maar ook in Londen als de bontehond bekend. Indertijd gaf hij lonkjes aan Lady Mathilde Tottenham.

— Die hem iets verder brachten?

— Hij had ze evengoed aan de drinktrog van zijn paarden kunnen besteden.

— Dit is waarachtig geen wonder. Als hij tweemaal zo dik was, zou hij mij herinneren aan een gekleurde plaat van het « London News » van verleden week, die Falstaff voorstelde.

— Ja, hij is een moderne Bacchus. Ik weet niet hoe het komt, en het kan natuurlijk zeer goed toeval zijn, maar de aanwezigheid van dit heerschap te Londen, juist nu ik hem in geen drie jaren gezien heb, zou ik in verband willen brengen met de treurige ervaringen die Humphrey Stanley vanochtend heeft opgedaan.

— Hoe kom je daar zo ineens bij?

— Och, zo maar. Een ingeving. Je weet dat ik soms van die onberedeneerde invallen heb. Weet je wat wij doen zullen, amice? zo viel hij zich zelf plotseling in de rede, wij moesten een poosje in Staffordshire gaan logeren.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Is dat zo verbazend? vroeg Raffles lachend.

— Wat wil je daar gaan uitvoeren? riep Brand uit.

— Misschien een beetje voorzienigheid spelen, antwoordde Raffles; ik weet niet wat het is, maar het zien van deze wandelende whiskyfles brengt mij op de gedachte, dat daarginds iets gebrouwen wordt, dat Humphrey schade zou kunnen berokkenen.

— Denk je dan een bezoek te gaan brengen bij Lord Tottenham?

— Dat zal wel moeten, omdat ik zijn buurman denk te worden. Ik heb daar toevallig in de buurt een klein landgoed, dat door een van mijn pachters beheerd wordt, en waarop mijn rentmeester het toezicht houdt, zoals je weet. Maar met heel veel genoegen zal ik het zeker niet doen, want ik heb een idee, dat onze vriend Tottenham niet al te verzot op mij is.

— Hoe zo dan?

— Omdat ik op die dag van de jachtpartij, waarover ik je zoëven sprak, maar al te duidelijk heb laten blijken, hoe ik over hem dacht.

— Ja, je zult er toch niet af kunnen, want dat zou opvallen. Het is nu eenmaal zo het gebruik op het platteland om elkaar een bezoek te gaan brengen, wanneer men ergens zijn intrek neemt. Zullen wij er alleen heen gaan?

— Neen, ik denk James Henderson, onze chauffeur mee te nemen. Hij kan ons misschien van nut zijn, door zijn kracht en behendigheid.

— Dus wij gaan met ons drieën?

— Neen, er gaat nog iemand mee.

— Wie dan?

— Mijn pikeur.

— Wat moet die daar uitvoeren? Je neemt je koetspaarden toch niet mee, of je rijpaard?

— Mijn koetspaarden neem ik niet mee, maar daarentegen mijn rijpaard en het jouwe wel degelijk, want we zullen daar wel een paar weken blijven en de omgeving is er juist voortreffelijk goed om wandelritten te maken, maar daàrvoor zou ik mijn pikeur niet meenemen, want Henderson heeft ook verstand van paarden en zou onze rijdieren gedurende die korte tijd wel kunnen verzorgen. Neen, de pikeur gaat mee, omdat hij nog wel een en ander met mijn jockey te bespreken zal hebben.

— Je jockey? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, vind je dat zo buitengewoon?

— Wat ben je dan toch van plan?

— Mijn paard te laten meelopen in de Derby. Ik kan mij je verbaasd gezicht wel begrijpen, want daar had ik je nog niets van gezegd. Ik zal het je uitleggen: Het had eigenlijk een verassing voor je moeten blijven, ik zou je op « Goldstar » hebben laten wedden en ik ben zeker, dat je daar geen spijt van zou hebben gehad.

— Het is mij of ik droom, riep Brand uit. Vertel niet alles zo gauw opeens, want ik kan het werkelijk niet verwerken. Je hebt me wel eens van een rijkpaard gesproken dat « Goldstar » heet, en dat je een jaar geleden gekocht hebt van de Franse renstalbezitter Legrand, maar ik heb je daar naderhand nooit meer over horen spreken en zo dacht ik dat je het dier alweer van de hand had gedaan.

— Maar daar zou ik jou als mijn secretaris toch in gekend hebben, Charles, riep Raffles uit. Jij hebt toch indertijd ook de aankoop geregeld.

— Dat is zo, hernam de jongeman. Maar van dat wedden, begrijp ik niet veel. Want jij zelf hebt gezegd, dat King Richard buitengewoon snel is. Je zou me dus laten inzetten op een paard, dat hoogstens als tweede zou aankomen.

Raffles legde de hand op de schouder van zijn vriend en keek hem met een eigenaardige blik in zijn ogen aan.

— King Richard loopt inderdaad zeer hard, zei hij, daar blijf ik bij, maar ik geloof, dat « Goldstar » harder loopt.

— Lieve hemel, het begint mij te

duizelen, riep Brand uit, met zijn handen in zijn welig haar woelend. Als dat zo is, dan zou toch dat hele mooie plan van de arme Humphrey Stanley in duigen vallen?

— Natuurlijk, antwoordde Raffles onverstoorbaar.

— Maar...

— Wat maar...?

— Neen, niets, ik wil niet onbescheiden zijn. Het zal later wel voor mij opgehelderd worden, denk ik. Jij kunt niets doen, dat slecht is.

— Je denkt veel te goed over mij,

hernam Raffles glimlachend, maar ik verheug me toch over je gunstige mening. Kom, laten we gaan eten en eens zien, wat er in het Hippodrome Theater te doen is. De aanplakbiljetten zagen er nogal aantrekkelijk uit; morgenochtend vroeg zullen wij onze koffers pakken.

Daarop verlieten de beide vrienden het huis.

Zij begaven zich naar het Carlton Hotel, waar zij vaak dineerden en gebruikten daar hun middagmaal en bezochten nadien het Hippodrome-Theater.

HOOFDSTUK III

OP « ABERDEEN HALL »

De volgende ochtend waren Raffles en Brand vroeg opgestaan en reeds om zes uur waren zij druk bezig met het pakken van hun koffers.

Uit enige geheime bergplaatsen in de wand van hun respectieve slaapkamers, die zelfs het meest geoefende oog niet zou hebben kunnen ontdekken, haalden zij wat verkleedingen, pruiken, baarden en andere benodigdheden te voorschijn om zich onkenbaar te kunnen maken, die zij zorgvuldig inpakten.

— Heb je Henderson al gewaarschuwd, dat hij zich gereed moet houden, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij een houtvesterscostuum opvouwde en inpakte.

— O ja, ik hem hem al bezig gezien met het gereedmaken van de Rolls Royce, hij kan ieder ogenblik voor de deur komen.

— En de pikeur, Blackman?

— Ik heb nog gisteravond, dadelijk nadat wij thuis waren gekomen, telefonisch mijn instructies gegeven. Hij zou om zeven uur hier zijn, om gezamenlijk met ons naar de trein te gaan. Maar nu wij het toch over Blackman hebben, vertel mij eens even: Is hij tot dusverre de enige, die iets van het geheim van je renpaard afweet?

— Natuurlijk mijn jockey ook, ant-

woordde Raffles. Maar er is hier geen kwestie van een geheim, zoals dat van Humphrey Stanley, want mijn paard oefent iedere dag wel met acht of tien andere op het grote terrein, waar de meeste renstalbezitters uit de omtrek hun paarden laten trainen. Het was natuurlijk wel mogelijk geweest, dat een onzer wederzijdse vrienden jou over het paard gesproken had en dan was de aardigheid van de verrassing er af geweest, wat zij trouwens thans ook is.

— Dat geloof ik niet, want ik meen dat er mij nog een veel groter verrassing te wachten staat dan die jij mij wilde bereiden.

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Ziezo, de koffers zijn gepakt. Nu is het wachten alleen op Blackman.

Alsof hij op het noemen van zijn naam gewacht had, trad op dat ogenblik, na te hebben geklopt, de pikeur binnen.

Blackman droeg alle mogelijke kentekenen van zijn beroep en zelfs een leek zou op een mijl afstand in hem de paardenman hebben herkend.

— Hier ben ik, mylord, zei Blackman bescheiden, terwijl hij enige passen over de drempel deed, zijn pet tussen de vingers ronddraaiend.

— Het doet mij genoegen, dat je

zo precies op tijd bent, Blackman, zei Raffles vriendelijk.

— Mijnheer Brand heeft mij al enigszins op de hoogte gesteld, mylord. Wij gaan naar «Aberdeen Hall» naar ik hoor.

— Juist, en ik wilde wel dat je daar bleef tot de Derbydag, zodat ik er zeker van kan zijn, dat ook O'Connor zijn werk goed doet.

— Mag ik vragen, mylord, wie hem tot dusverre onder zijn toezicht heeft gehad?

— De chef van de oefenplaats, antwoorde Raffles. Ik vertrouw hem ten volle en hij is een zeer bekwaam man, die een ondervinding van jaren heeft. Maar nu ik er zelf ook heen ga, wilde ik liever dat jij zelf ook eens gingt kijken, omdat ik er van overtuigd ben, dat jij toch de laatste hand aan de voorbereidselen moet leggen.

De pikeur bloosde van genoeg en boog diep.

— Het doet mij genoeg, mylord, en het vereert mij dat gij zoveel vertrouwen in mij stelt. En als het paard werkelijk nog is vooruitgegaan, sedert ik het voor een paar maanden geleden zag lopen, dan beloof ik u, dat O'Connor en ik u dit jaar de zes duizend pond zullen laten winnen. Ik heb een week geleden een briefje van onze jockey gehad en daarin schreef hij mij, dat de vorige dag bij het oefenen onze vos de merrie van de Tottenhams in de eindspurt met een volle lengte geslagen heeft.

Raffles glimlachte tevreden toen hij antwoordde:

— Dat is al heel aardig, maar het paard moet méér doen. Vergeet niet, dat de jockey van Tottenham de merrie met opzet kan hebben ingehouden, om ons ten opzichte van haar snelheid te bedriegen.

— O'Connor vreesde dat ook, schreef hij mij, zei Blackman, maar hij kreeg de indruk, dat de jockey van Lord Tottenham alles uit de merrie haalde wat er in zat.

— Nu, zoveel te beter, antwoordde Raffles. Hebt gij uw valies bij u, zodat

wij dadelijk kunnen vertrekken?

— Ja, mylord, daar had ik op gerekend, mijn vrouw heeft het een en ander ingepakt en ik ben wel voor een week voorzien.

— Mooi zo! Charles, dan zullen wij gaan ontbijten. Blackman, jij kunt je vrouw nog wel eens goedendag gaan zeggen, want er zal nog wel een half uurtje tijd zijn, de trein vertrekt om kwart voor acht en Henderson rijdt de afstand naar het station gemakkelijk in een kwartier.

De pikeur boog en verliet het vertrek, terwijl Raffles en Brand zich naar de ontbijtkamer begaven, en daar het stevige «breakfast» gebruikten, dat men in Frankrijk met de naam van diner zou bestempelen.

Toen zij bijna gereed waren, klonk voor het huis het getoeter van de auto.

Brand trad op het raam toe en schoof het gordijn een weinig terzijde.

— Daar is Henderson, riep hij uit. Hij straalt van genoeg, dat hij je weer eens rijden kan, want je hebt in de laatste tijd niet veel van de auto gebruik gemaakt.

— Nu, hij kan nog een hele week lang stralen, want hij gaat nu mee, hernam Raffles lachend. Hij kan daar zijn hart ophalen op de brede wegen van Staffordshire.

— Wij mogen nu wel wat voortmaken, zei Brand, want we hebben nog maar vijftientig minuten.

— Vooruit dan maar, riep Raffles vrolijk uit, en moge dit reisje twee jonge mensen gelukkig maken.

Zij namen hun handvaliezen en begaven zich naar de voordeur, waarheen de koffers reeds waren gesleept.

— James, help eens, riep Raffles zijn reusachtige chauffeur toe, die dadelijk kwam toesnellen. Die beide koffers daar moeten mee. Haast je wat, want we hebben niet veel tijd.

— Uitstekend, mylord, antwoordde de chauffeur.

En alsof het peuleschilletjes waren, nam hij een voor een de zware koffers op zijn geweldige schouders en droeg ze naar de auto.

Blackman had zich ook bij zijn meester gevoegd. Raffles nam hartelijk afscheid van de oude Gaston, die reeds zovele jaren in zijn dienst was en enige ogenblikken later reed de wagen in volle vaart naar het Victoria Station.

Raffles nam de kaartjes, terwijl Brand en Henderson voor het inladen van de paarden zorgden.

De paarden, die Raffles zou meeneemen, waren reeds de avond tevoren naar het station gebracht en gedurende de nacht ondergebracht in de stal die voor dergelijke gelegenheden is gebouwd. Blackman zorgde voor de rest.

Precies op tijd vertrok de trein en bracht de reizigers in minder dan een uur tijds, dwars door het schone Engelse landschap naar Staffordshire.

Het was een heerlijke dag en de vier reizigers snoven met genot de frisse morgenlucht op.

— Het is vreemd, zei Raffles, maar als ik hier eenmaal ben, dan kost het mij altijd de grootste moeite om naar het rumoerige Londen terug te keren en toch zou ik de hoofdstad van Engeland met geen andere als woonplaats willen ruilen.

— Zo gaat het mij ook, zei Brand, ik houd erg veel van Londen en ook van de natuur. Als ik hier ben verlang ik altijd naar de Hoofdstad der Wereld, en als ik daar ben, wenste ik buiten te zijn.

— Wat zeggen wil, dat de mens een ondankbaar wezen is en eigenlijk noch het een, noch het ander verdient, merkte Raffles wijsgerig op.

Daarop wendde hij zich tot Blackman met de vraag:

— Zijn de paarden goed overgekomen?

— Uitstekend, mylord. Zij zijn alleen een beetje ongedurig, wat van zulke levendige rakkers niet te verwonderen is.

— Zijn zij al uitgeladen?

— Ja zeker, mylord.

— Stal ze dan maar zolang bij het station en ga ze aanstonds met O'Connor halen. Aha, daar komt Henderson al met de auto aanrijden.

— Gaan wij dadelijk naar « Aberdeen Hall »? vroeg Brand.

— Ja, ik verlang er naar, je de goudvos te laten zien en je eens te tonen, wat het dier vermag.

De drie mannen stapten in de auto, die nu was voorgereden en daarop begon de tocht langs de heerlijke brede wegen van het graafschap, tot de wagen na ongeveer een half uur te hebben gereden, stopte voor een fraai modern gebouwd landhuis, dat twee verdiepingen had, in het midden van een groot park gelegen.

De auto reed de brede, met prachtige linden bezette weg op en stopte toen voor het terras, dat zich voor het gebouw uitstrekte.

Dadelijk kwam een tuinman toesnellen, die beleefd zijn pet afnam en de bezoekers met schitterende ogen aanzag.

— Zijt gij het waarlijk, mylord? riep hij verheugd uit.

— Ja, goede vriend, je vergist je niet, antwoordde Raffles vriendelijk. Ik kom eens een kijkje nemen. Gaat alles hier goed?

— Voortreffelijk, mylord. Het gewas staat zo goed als het in geen jaren gestaan heeft. En gij zult verbaasd zijn over de serre.

— Waar is O'Connor?

— Die is, geloof ik, juist naar het terrein gegaan, mylord.

— Dat treffen wij dan. Kom Charles en jij ook Blackman, wij zullen eens gaan kijken, wat de vos er vandaag van terecht brengt. Weet je de weg, James?

— Neen, mylord, ik moet bekennen, dat ik die niet ken. Van het station af kon ik mij niet vergissen, maar waar het oefenterrein ligt, weet ik waarlijk niet.

— Schuif dan op, dan zal ik chaufferen, beval Raffles.

Hij startte en de auto reed dezelfde brede weg weer terug, sloeg toen rechts af, volgde een tijdlang een zijweg en stopte voor een witgeschilderd hek, dat toegang gaf tot een vrij brede zandweg, die zich onder dicht geboomte verloor.

— Hier kunnen we niet verder, zei Raffles, terwijl hij de auto deed stoppen.

Allen stapten uit.

— James, wacht hier tot wij terugkomen, beval Raffles de chauffeur. Wij zullen ongeveer een half uur wegblijven. Als het later wordt, kun je dezelfde weg terugkeren, dan zullen wij wel wandelen.

Hij opende nu het witte hek met een sleutel, die hij bij zich droeg, de drie mannen gingen er door en volgden geruime tijd de zandweg, tot zij plotseeling aan hun rechterhand door het geboomte een grote open plek ontwaarden.

De weg maakte hier een bocht en vijf minuten later stonden zij voor een zeer groot terrein, dat aan alle zijden door hoog opgaans geboomte en struikgewas omringd was.

Nieuwsgierig lieten de drie mannen hun blikken over het onmetelijk groene tapijt dwalen.

Het veld had de vorm van een lang uitgerekte rechthoek en zij stonden aan de smalle zijde daarvan.

Aan de overkant, nauwelijks zichtbaar, bewogen zich snel een aantal kleine figuurtjes, twee naast elkander, dan enige ruimte, dan weer een en ten slotte in een groepje nog tien of twaalf. Het waren de staljongens, die de paarden van hun meesters afreden.

— Waar loopt « Goldstar » nu? vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij vol bewondering het levendig schouwspel gadesloeg.

— Achter de eerste twee paarden, die vlak naast elkaar lopen, antwoordde Raffles.

Brand keek nieuwsgierig toe.

Zij waren door een heg en een vrij brede sloot van de oefenbaan gescheiden.

De goudvos scheen zonder enige inspanning te lopen en O'Connor, de jockey, maakte geen enkel ogenblik van de karwats gebruik.

Met ongelooflijke snelheid vloog de troep paarden als een stormwind voorbij de toeschouwers en spoedig zwenk-

ten ze de andere hoek weer om, om thans opnieuw hoe langer hoe kleiner te worden en zich aan de andere kant van het veld voor te doen als kleine speelgoedfiguurtjes.

Toen zij voor de tweede keer naderden, liep de goudvos vooraan.

Hij scheen zonder enige inspanning de twee vooraan lopende paarden te hebben ingehaald.

Maar nu hielden alle jockey's hun rijdieren in en naderden nu stapvoets.

Zodra O'Connor onder het bereik van zijn stem was gekomen, riep Raffles hem toe:

— Hoe is het met de vos, O'Connor?

Verrast keek de jonge jockey op.

— Zijt gij het, mylord? riep hij verheugd uit. Ik ben blij, dat gij eens komt kijken.

Hij wachtte even tot alle anderen van zijn collega's voorbij waren gereden, sprong toen uit het zadel en zei op zachte toon:

— De vos is in de beste vorm, mylord. En als gij niet met de prijs gaat strijken, dan wil ik mijn hele leven geen voet meer in de stijgbeugel zetten.

Blackman had zich met behulp van een lange stok over de sloot heengezet en betastte nu het paard overal.

Hij streek het langs de fijne gespierde benen, klopte het op de als zijde glanzende achterhand, wreef het liefkozend over de neus, keek het onderzoekend in de fel glanzende ogen en luisterde met de grootste aandacht naar de ademhaling van het dier.

— Het is merkwaardig, zei de pikeur toen, als het dier pas uit de stal kwam, zou het onmogelijk rustiger kunnen ademhalen en het staat toch pas stil.

— En wat zeg je van die spieren? riep O'Connor verheugd uit.

— Geen ons te veel en geen ons te weinig, soepel en veerkrachtig als van staal, en zie mij die diepe borst eens aan en die verbazende voorhand.

— Het is inderdaad een edel dier, riep Brand vol bewondering uit. Het heeft buitengewoon fraaie lijnen en de rakker kijkt alsof hij ons begrijpt en heel goed weet, dat wij het over hem

hebben.

— Breng nu de vos maar gauw naar de stal, want je zult vandaag wel niet meer met hem oefenen, is het wel? zei Raffles.

— Neen, mylord, hij heeft zijn portie beet.

— Als mylord het goed vindt, wilde ik maar meteen meegaan, zei Blackman, terwijl hij zijn bolrond hoedje afnam.

— Ga je gang, Blackman, zei Raffles, je zult wel heel wat met O'Connor hebben af te spreken. Ik beveel « Goldstar » in jullie zorgen aan.

O'Connor sprong weer in het zadel en Blackman vatte het renpaard bij de teugel.

Met bewondering keek Brand de groep na.

— Wat een actie zit er in dat dier, riep hij uit. Een en al kracht en lenigheid. Ik heb de appelschimmel van onze vriend Humphrey nooit gezien, maar ik kan mij bijna niet voorstellen, dat het dier zo goed is als jouw paard.

— O, het scheelt maar heel weinig, hernam Raffles, en wat het uiterlijk betreft, moet ik bekennen, dat « King Richard » mijn vos nog achter zich laat. Ik heb heel wat renpaarden gezien, maar daaronder nooit een dier met zulke volmaakte edele vormen en fraaie teke-

ning.

— Je maakt me nieuwsgierig en ik hoop, dat wij dat wonderpaard gauw te zien zullen krijgen.

— Vandaag niet meer, denk ik.

— Waarom niet?

— Omdat de schemering zou vallen, voor we het te zien kregen.

— Wat zou dat? vroeg Brand verbaasd, we zijn toch niet bijziende?

— Neen, maar mijn camera is dat wel een beetje, zei Raffles kalm.

— Ga je het beest dan fotograferen?

— Ja, dat kan altijd te pas komen.

— Dat doe je natuurlijk met een of ander doel.

— Daaraan kon je wel eens gelijk in hebben, maar ik kan je nu nog niets naders zeggen. Kom, laten wij nu naar huis gaan, want de rit heeft mij dorstig gemaakt.

De beide mannen verlieten het oefenterrein en keerden langzaam terug tot aan het hek waar de auto nog steeds op de zijweg geparkeerd stond.

— Rijd maar naar huis, James, beval Raffles, wij hebben vandaag hier genoeg gezien.

Ze stapten in en de auto bracht hen in enkele minuten weer naar « Aberdeen Hall » terug, waar een glas sherry en stevige lunch hen wachtte.

HOOFDSTUK IV

OP BEZOEK BIJ LORD TOTTENHAM

Nadat zij de maaltijd gebruikt hadden, zei Raffles:

— Nu zal ik je eerst even deze bezitting laten zien, die je, geloof ik, nog niet kent en dan gaan we naar onze beste vriend Tottenham om hem een beleefdheidsbezoek te brengen.

— Ik ken dit landgoed inderdaad niet, en dat is niet te verwonderen, want je hebt er geloof ik wel twintig.

— Dat is een beetje overdreven, antwoordde Raffles lachend, ik heb er maar acht in verschillende gedeelten van En-

geland, waarvan drie in Schotland en drie in Ierland.

— Is dit je grootste bezitting?

— O neen, bij lange na niet. Een mijner bezittingen in Schotland is zeker tienmaal zo groot. Die ken je trouwens, want we hebben er menigmaal samen gejaagd. Ik heb dit landgoed overigens pas een paar maanden geleden gekocht en ik had je er van de zomer bij wijze van verrassing heen willen brengen, maar dat plan is nu ook al weer in het water gevallen, dat heb je allemaal aan

Tottenham te danken.

— Nu, ik geloof wel, dat ik je heerlijke landgoed even fraai zal vinden, al heb je er geen verrassing van gemaakt. Laat ons maar gauw op weg gaan.

Raffles en Brand begaven zich nu alereerst naar de grote modelboerderij, die op enige afstand van het herenhuis was gelegen.

De eerste liet zijn vriend daar niet zonder trots een paar dozijn prachtige Hollandse koeien zien, benevens enige voortreffelijke Belgische werkpaarden, die vreedzaam aan het hooi in de ruif knabbelden.

Hij toonde hem de gehele inrichting, de melkkamers, de ruimte waar de melk tot boter gekarnd werd, vervolgens de moestuin, de vette weiden, de boomgaard vol van de prachtigste vruchtbomen en tenslotte de stallen, waar de koetspaarden en het edele renpaard « Goldstar » gestald stonden.

Brand streelde het schone dier vriendelijk over de fraai gebogen hals en zei:

— Ik heb in mijn leven al veel mooie renpaarden gezien, maar « Goldstar » klopt ze allen, wat het uiterlijk betreft.

— Wacht tot je « King Richard » gezien hebt, zei Raffles.

— Dat hoop ik dan ook nog te doen voor het paard over een paar weken te Epsom uitkomt, antwoordde Brand.

De beide mannen verlieten nu de stallen, nadat Raffles nog enkele woorden met de jockey gewisseld had, die zich geen tien stappen van zijn paard verwijderde, en er met vaderlijke liefde voor zorgde.

Zij maakten een wandeling langs de akkers, tot zij de top van een kleine hoogte bereikten, waar Raffles zijn vriend op een wit huis in de verte wees.

— Dat is het huis van Viscount Roger Tottenham, zei hij.

— Hij is dus je buurman?

— Mijn onmiddellijk buurman, in die zin, dat zijn akkers aan de mijne grenzen. Dat witte paaltje daar geeft de grens aan en als je goed toeziet, kan je ook de heg zien, die zijn tuinbezittingen van de mijne scheidt.

— Het huis schijnt dichtbij te liggen?

— In vogelvlucht is het hier zeker een half uur vandaan, gerekend van het punt af, vanwaar we nu staan. Maar de straatweg, waaraan zijn huis en het mijne liggen, maakt hier een grote bocht die de afstand met een kwartier ongeveer vermeerderd.

— En het Paviljoen van Lord Humphrey Stanley, kun je dat van hieraf niet zien?

— Dat kun je niet, ofschoon het veel dichterbij ligt. Draai je om, zie je daar die rij hoge bomen? Weinu, daar vlak achter ligt het kasteel van de hertogen van Gloucestershire, dat de jonge hertog helaas, nog maar voor een gering gedeelte toebehoort, en het paviljoen, dat hij nu met zijn paar bedienden bewoont.

— Zou hij niet dezer dagen eens komen opdooemen?

— Daar reken ik stellig op. Het loopt nu naar de Derbydag en het spreekt dus vanzelf, dat het er nu op aan komt, alle aandacht te wijden aan het paard, waarvan hij zijn redding verwacht.

— Denk je er een bezoek te gaan brengen?

— Zeker, zodra ik daartoe in de gelegenheid ben. Maar eerst moet ik eens een kijkje gaan nemen bij Tottenham. Kom, laten we terugkeren en ons kleden.

Langzaam wandelden zij terug te midden van het reeds opgeschoten gras dat zacht wuifde, in de zoele meiwind.

Op « Aberdeen Hall » teruggekomen, kleedden zij zich met zorg aan en omstreeks vier uur liet Raffles Henderson met de auto voorkomen.

Vervolgens reden zij naar « Tottenham Court », waar zij werden ontvangen door een bediende, die hen had aangemeld en die thans zegde:

— Mijn meester laat u vriendelijk vragen mij te willen volgen en u bij hem te laten brengen. Hij verlangt zeer u te zien.

Raffles maakte als enig antwoord een veelbetekenend gebaar en nu ging de bediende hen voor over een brede, zich wentelende, marmeren trap, naar een grote galerij, die met marmeren platen belegd was en waarop verschei-

dene deuren uitkwamen.

De bediende stak dit portaal dwars over en opende een grote vleugel deur, terwijl hij met luide stem de namen der bezoekers aankondigde.

Raffles en Brand traden binnen, waarop de bediende zich verwijderde.

In het vertrek waren drie mensen gezeten, twee mannen en een jong meisje.

Een der mannen was Lord Roger Tottenham.

Toen hij opstond om de bezoekers tegemoet te gaan, kon men pas goed over zijn buitengewoon hoge gestalte oordelen.

Een zijner geweldige handen hield een monsterachtig grote sigaar vast.

De andere man in het vertrek was niemand anders dan Viscount Londale, die Lord William Aberdeen nog de vorige dag in verre van nuchtere toestand in het Carlton Hotel had aangetroffen.

De heer des huizes trad met dreunende schreden op de bezoekers toe, en het leek of de ramen trilden, toen hij hen met daverende stem welkom heette.

— Blijft gij hier lang, mylord? vroeg hij, terwijl hij zijn brede, vleezige hand op Raffles' schouder legde.

— Een paar weken minstens, antwoordde deze.

— En wie hebt gij daar meegebracht? ging Tottenham door, terwijl hij zijn waterige grijze ogen op het gelaat van Brand vestigde. O, ja, ik weet het al, dat is uw secretaris, nietwaar?

Brand boog, ten teken van bevestiging.

Nu pas scheen het de gastheer in te vallen, dat er zich ook nog een dame in het vertrek bevond.

— Gij kent mijn dochter immers? vroeg hij achteloos.

— Ik heb het genoeg gehad twee jaar geleden bij een jachtpartij op uw bezitting met mejuffrouw uw dochter te mogen kennismaken, zei Raffles, terwijl hij op het jonge meisje toetrad en haar hartelijk de hand drukte, en ik heb er na die tijd altijd naar verlangd de kennismaking te hernieuwen.

— Maakt gij ook al complimentjes,

mylord? vroeg het meisje op zacht verwijtende toon.

— O, geloof dat niet, mylady, antwoordde Raffles haastig, dat ligt waarlijk niet in mijn bedoeling. Ik heb er werkelijk naar verlangd u weer eens te zien en te spreken.

Het jonge meisje boog het hoofd, na een dankbare blik op de spreker te hebben geworpen.

In haar grote blauwe ogen lag nu een uitdrukking van verborgen smart, waarvan Raffles de oorzaak maar al te bekend was.

Hij drukte de kleine hand, die zij hem had toegestoken, lang en hartelijker, dat voor een eerste bezoek volstrekt noodzakelijk is en zei op warme toon:

— Ik hoop nog gelegenheid te hebben, mylady, lang en vrijuit met u te kunnen praten.

— Aan mij zal het niet liggen, mylord, antwoordde het meisje. Gij weet, dat ik in uw gesprekken altijd het grootste genoegen heb gevonden.

— Goed, goed, goed, meisje, zei haar vader ongeduldig, dat komt later wel, maar nu leggen wij beslag op onze buurman.

Lady Tottenham begreep de wenk en verliet het vertrek, na voor de bezoekers een bevallige buiging te hebben gemaakt.

Raffles keek haar even na en zette zich toen in de stoel, die de oude Lord Tottenham hem had aangewezen.

Daarop liep de heer des huizes naar een wandkastje, opende dat met een sleutel, die hij uit de zak haalde en nam er een paar flessen whisky en port, een paar glazen en een kistje sigaren uit.

— Ik zal er maar geen bediende bij halen, zei hij met zijn schor klinkende stem, onder burens behoefte men, dunkt mij, zoveel omslag niet te maken.

Een fijn glimlachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Dat ben ik met u eens. Butlers en hofmeesters zijn soms lastige potkijkers en bemoeien zich met dingen die hun niet aangaan. Wat ik zeggen wil.

de, uw dochter heeft niet meer die frisse rose teint, die ik een paar jaar geleden zo bewonderde. Ik hoop toch niet, dat zij lijdende is?

— Grillen, anders niets, bromde Tottenham. Heb ik gelijk of niet, Londale?

Viscount Percy haalde de schouders op, zonder iets te antwoorden, terwijl hij zijn glas port in enkele teugen naar binnen sloeg.

— Alle jonge meisjes van tegenwoordig lopen altijd met onmogelijke nieuwerwetse denkbeelden rond, vervolgde Lord Tottenham brommend. Dat was in mijn tijd heel anders. Toen deden die blagen wat hun ouders verlangden en zouden het wel uit hun hart hebben gelaten iets te doen tegen de wil van hun vader.

Plotseling viel hij zichzelf in de rede en wendde zich meer in het bijzonder tot Raffles, terwijl hij zijn kleine grijze ogen doordringend op zijn bezoeker vestigde.

— Kent gij Humphrey Stanley? vroeg hij kortaf.

— Ik ken hem, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat denkt gij van hem?

— Een lichtzinnige jongen, maar die een voortreffelijk echtgenoot zou worden, als hij een goede vrouw vindt.

— Zo, denkt gij dat? Heeft hij niet al zijn geld letterlijk weggesmeten?

— Dat kan ik, helaas, niet ontkennen, maar het ongeluk heeft hem ook achtervolgd, want gij zult wel weten, dat zijn rentmeester hem voor een bedrag heeft opgelicht, dat in zijn omstandigheden zeer aanzienlijk moet worden geacht.

— Tut, tut, tut, viel Lord Tottenham hem kwaad in de rede. Een verstandig man laat zich niet door zijn rentmeester bestelen. Ik geef u de verzekering, dat de mijne het niet zou wagen, maar hoe dan ook, Humphrey Stanley is nu zo arm als een kerkrat, is het niet zo?

— Zeker, volgens de opvattingen, die in Engelse adellijke kringen gehuldigd worden, antwoordde Raffles.

— Dat zijn de enige, voor mij gelden-

de opvattingen, Lord Aberdeen, bulderde Tottenham, terwijl hij een glas onverdunde whisky in zijn machtige keel goot. En zoudt gij het willen geloven, dat die kale sinjer het dezer dagen gewaagd heeft, om de hand van mijn dochter te vragen?

— Het klinkt ongelooflijk, zei Raffles met een effen gezicht.

— Ha, ha, dat meende ik ook, riep Percy Londale triomfantelijk uit.

— En wat zegt mijnheer Brand ervan? zo wendde Tottenham zich tot de jongeman.

— Het klinkt als een sprookje, antwoordde deze met niet minder uitgestreken gelaat.

— Daar wou ik u hebben, riep Lord Tottenham. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ik de jonge melkmuil eenvoudig aan de deur heb gezet.

— Wat waarschijnlijk niet gebeurd zou zijn, als hij een paar miljoenen had bezeten, vulde Raffles de zin aan, terwijl hij nadenkend de as van zijn sigaar in het zilveren bakje tikte.

— Dan was het natuurlijk een heel andere kwestie geweest, hernam de gastheer gulweg. Maar nu dat niet het geval is, heb ik niet veel omslag met hem gemaakt en hem gedreigd de nek te zullen breken, als hij het ooit weer waagde 'n blik op mijn dochter te slaan.

— Dat was niet zeer aangenaam voor de jongeman, zei Raffles, die nog steeds de grootste aandacht aan zijn sigaar wijdde.

— Dat raakt mij niet, mylord, bromde de heer des huizes, terwijl hij zich nog een glas whisky inschonk. Ik heb voor mijn dochter andere plannen en het komt mij niet in het hoofd om haar weg te geven aan een jong uilskuiken dat eerst het geld bij handen vol uit het raam gooit en zich het restantje nog laat afstelen.

— Maar als hij nu eens een beter mens was geworden, doordat gij hem uw dochter tot vrouw hadt gegeven? vroeg Raffles op ernstige toon.

— Mijn waarde Lord Aberdeen, antwoordde Tottenham, mijn kind is geen proefkonijn, en ik ben geen wetenschap-

pelijk onderzoeker. Het is mogelijk, dat hij zijn leven had verbeterd, maar het omgekeerde is ook mogelijk en ik heb het zekere voor het onzekere genomen. Heb ik gelijk, Londale?

Opnieuw haalde de jonge burggraaf als enig antwoord de schouders op, terwijl hij zich nog steeds onledig hield met de bestudering van zijn glas port.

Enkele ogenblikken heerste er een gedrukt zwijgen in het vertrek, toen zei Raffles op onverschillige toon, als om het gesprek in andere richting te leiden:

— Denkt gij uit te komen te Epsom, mylord?

— Zou ik dat niet? vroeg deze op zijn gewone bulderende toon, ik heb immers nog geen enkel jaar overgeslagen?

— En heeft een uwer paarden al eens gewonnen? vroeg Raffles.

— Neen, maar dat ligt zeker niet hieraan, dat ik er geen stapel geld aan ten koste leg, riep Lord Tottenham uit. Ik heb de beste jockey's van Engeland naar ik geloof, ik heb de paarden van Legrand. Ik heb mij vijf jaar geleden een dekhengst aangeschaft, waarvoor ik een fortuin heb moeten betalen, maar dat alles heeft me geen prijs doen winnen. Maar verleden jaar is mijn paard slechts met een halve lengte geslagen en dit jaar staan mijn kansen, al zeg ik het zelf, uitstekend. En gij, denkt gij uit te komen, mylord?

— Ik weet het nog niet zeker, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb een paar paarden in training, en ik denk ze ook wel mede te laten lopen, als mijn pikeur mij kan verzekeren, dat ik enige kans heb.

— Ik heb zoiets gehoord, dat uw « Goldstar » zeer snel moet zijn, hernam de gastheer, terwijl hij Raffles met een wantrouwende blik glurend van terzijde aanzag.

— De hengst heeft inderdaad ogenblikken dat hij heel goed loopt, hernam Raffles.

— Nu wij zullen dat wel zien als de peerden op de baan te Epsom worden geoefend, knorde thans Tottenham. Hier

onze jonge vriend Percy denkt ook met een nieuw paard uit te komen. Het zal een belangwekkende dag worden.

— Dat wordt hij ongetwijfeld, zei Raffles, terwijl een fijne glimlach op zijn lippen verscheen, waarvan alleen Brand de betekenis begreep.

Nu begon er een algemeen gesprek over paarden, waarin Lord Tottenham het hoogste woord voerde en waarbij hij zich telkens tot de jonge Londale wendde, met zijn stereotype vraag: « heb ik geen gelijk, Londale? »

Na een half uur ongeveer stonden Raffles en Brand op om te vertrekken.

— Ik hoop, dat gij het niet bij dit bezoek zult laten, mylord, zei Lord Tottenham, die thans niet al te vast meer op zijn benen stond, hetgeen niet verwonderlijk was, daar van de fles whisky reeds de bodem te zien was.

— Aan mij zal het niet liggen, mylord, antwoordde Raffles. Het zal mij aangenaam zijn, u nogmaals te mogen bezoeken.

Lord Tottenham belde.

De bediende die hen had binnengelaten, verscheen.

— Laat de heren uit, Hudson, en vraag dan mijn dochter weer hier te komen, beval Tottenham.

Daarop drukte hij Raffles en Brand nogmaals krachtig de hand en het volgende ogenblik ondernamen de vrienden de lange tocht naar de voordeur.

Buigend liet de bediende hen uit en buigend deed hij de deur zacht achter hen dicht.

Onder aan het bordes stond de auto geparkeerd.

— Rijd ons maar een half uurtje om, James, zei Raffles.

De beide vrienden stapten in en voort rolde de auto over de straatweg.

— Wel, wat denk je wel van onze Roger Tottenham? vroeg Raffles.

— Een ploert, was al wat Brand antwoordde.

— Ah, ha, het is kort, niet zeer beleefd, maar het laat aan duidelijkheid niets te wensen over. En ik moet bekennen, dat ik het volmaakt met je eens ben.

— Het is mij onbegrijpelijk, dat iemand, die zich edelman noemt, zich op dergelijke wijze aan de drank te buiten kan gaan.

— En zijn dochter wegstuurt als een dienstbode.

— En die haar wel aan Stanley had willen geven, al was hij de grootste schooier ter wereld, als hij maar een paar miljoen bezat.

— En die hij voornemens is aan Percy Londale te schenken, die het eerste is, en het laatste bezit.

— En zou daar niets aan te doen zijn? vroeg Brand verontwaardigd.

— Het enige wat er nu op zit, is dat het paard van Humphrey Stanley wint, dat brengt hem in ieder geval, met de weddenschappen mee, allicht een half miljoen op, want « King Richard » is een outsider en het zou me sterk verbazen, als iemand op het paard wedde, behalve een zekere Lord Lister.

— Wát zeg je, riep Brand vol verbazing uit, je zult toch zeker wel op je eigen paard wedden?

— Neen, antwoordde Raffles kalm, dat ben ik niet van plan.

— Maar...

— Neen, vraag nu maar niets, amice, het zal je alles wel opgehelderd worden. Mijn plannen hangen nog in de lucht en ik zou je toch nog niets zekers kunnen mededelen.

— Weet je wat ik het allerliefste zou doen?

— Zeg eens op.

— Naar die Percy Londale toegaan en hem aan het verstand brengen, dat hij een misdaad begaat, door dat lieve kind, die zachteardige Tilly, te trouwen, die immers niet van hem, maar van een ander houdt.

— Dacht je dat dat iets zou helpen? vroeg Raffles spottend.

— Als het niet hielp, riep Brand nijdig uit, dan zou ik de schavuit een dreun verkopen, die...

— Daar zou je niet veel verder mee komen, want zelfs al sloeg je hem dood, dan zouden er voor hem dadelijk een paar dozijn andere schatrijke, adellijke jongelui komen opdagen, om naar de

hand van Lady Tilly Tottenham te dingen en jij kent nu toch ook wel genoeg van haar vader om te weten, dat hij de eerste de beste zal nemen, als de vent maar rijk is.

De vrienden spraken nog geruime tijd over dit onderwerp door en eindelijk reed de auto weer het hek van « Aberdeen Hall » binnen.

Zodra zij het huis waren binnengetreden, trad de pikeur Blackman, die de dienst van huisknecht waarnam, op hen toe en overhandigde zijn meester een visitekaartje.

Raffles wierp er een snelle blik op en las: The Duke of Glocestershire, Lord Humphrey Stanley.

— Is er bezoek voor je geweest, Edward? vroeg Brand.

— Ja, de man over wie wij zoëven hebben gesproken, is hier geweest. Het spijt mij erg, dat wij niet thuis waren. Wat heb je hem gezegd, Blackman?

— Dat ik onmogelijk kon zeggen, wanneer gij terug zoudt komen, antwoordde de pikeur. Gij hebt mij geen orders gegeven, zoals gij u zult herinneren.

— Dat is ook zo. Kom, Charles, wij zullen dadelijk onze jonge vriend gaan opzoeken, er is nog tijd in overvloed voor het diner.

— Zal ik Henderson terug roepen, mylord? vroeg Blackman, terwijl hij reeds een stap naar de deur deed.

— Neen, laat dat maar, het paviljoen van Lord Stanley is hier een kwartier lopens vandaan, het is heerlijk weer en het zal ons goed doen onze benen eens uit te strekken.

— En als hij soms mocht komen, terwijl gij afwezig zijt, mylord?

— Dan zegt gij hem, dat we ons naar zijn paviljoen hebben begeven en hem daar zullen wachten tot etenstijd.

Met deze woorden verlieten de beide vrienden opnieuw het landhuis en wandelden de brede weg op, tot zij, na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, voor een prachtig bewerkt bronzen hek stonden, waarop met vergulde letters de woorden « Stanley Court » stonden te lezen.

Voor hij aanbelde, wees Raffles zijn

vriend op het prachtige, ouderwetse huis dat reeds in de middeleeuwen gebouwd moest zijn, hetwelk op enige afstand achter het hek zichtbaar was, omgeven door hoog opstaand geboomte.

— Dat is « Stanley Court », zei hij.

— Welk een prachtig huis, riep Brand uit.

— Dat is het. Het is een der schoonste hier uit de omtrek. En het moet de jonge hertog wel vreselijk aan het hart gaan, dat het thans zo zwaar met hypotheek belast is, dat er een wonder zal moeten gebeuren, als hij het ooit weer in handen krijgt.

— En het paviljoen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat kun je daar een weinig verder zien liggen, rechts van het herenhuis, dat kleine gebouw met de rode pannen gedekt en die groen geschilderde luiken.

— Het is een schuur vergeleken bij het prachtige huis daarnaast, riep Brand uit.

Op dat ogenblik verscheen er aan het einde van de grote laan, die naar het huis leidde, een man, die gebukt liep en wiens witte haren hem reeds in de verte als de oude tuinman deden kennen, over wie Raffles reeds de vorige dag had gesproken.

— Haast je maar niet zo, goede vriend, riep Brand de oude man al van verre toe, toen hij zag, dat deze zich haastte om de bezoekers te ontvangen, wij kunnen wel even wachten.

De oude tuinman nam beleefd zijn strohoed af en wiste zich met de rode zakdoek het zweet van het voorhoofd.

— Is je meester thuis, oude? vroeg Raffles, toen de tuinman het hek geopend had.

— De jonge mijnheer is zoëven teruggekeerd, antwoordde de oude man, terwijl hij de bezoekers niet zonder enig wantrouwen opnam. Wilt gij dat ik u aandien?

— Doe dat, maar wij zullen u maar vast vergezellen, antwoordde Raffles. Gij hebt uw meester slechts te zeggen, dat Lord William Aberdeen en zijn secretaris hem wenssen te spreken.

Dadelijk verhelderden de trekken van de oude tuinman.

— O, dan is alles in orde, mylord, riep hij verheugd uit. Mijn meester heeft reeds over u gesproken. Hij was u vanmiddag gaan bezoeken, maar vond u tot zijn leedwezen niet thuis.

De oude tuinman geleidde hen naar de vestibule en verzocht hun plaats te nemen op de oude eikenhouten bank, die tegen een der wanden stond.

Hij verwijderde zich haastig en enkele ogenblikken later hoorden zij reeds de stem van de jonge hertog, die verheugd uitriep:

— Laat mylord en mijnheer Brand onmiddellijk binnenkomen.

De tuinman keerde terug en verzocht de bezoekers hem te volgen.

Humphrey Stanley, nog in reiscostuum gekleed, trad de beide bezoekers met uitgestoken handen tegemoet.

— Ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt, dat gij mij zijt komen bezoeken, zei hij.

— Blackman vertelde mij, dat gij reeds op « Aberdeen Hall » waart geweest, zei Raffles vriendelijk.

— Dat is ook zo, ik ben er nog geen kwartier geleden van teruggekeerd.

— Mag ik vragen hoe gij wist, dat gij mij daar zoudt vinden? vroeg Raffles.

— Ik wist het volstrekt niet en ik heb het alleen maar eens geprobeerd, antwoordde de jongeman. Ik weet niet welk voorgevoel mij zei, dat gij naar uw landgoed zoudt zijn vertrokken.

— Hadt gij mij misschien voor het een of ander nodig? vroeg Raffles, terwijl hij de jonge Humphrey aandachtig aankeek.

— Daarop kan ik u niet zo gemakkelijk antwoorden, zei deze, een bepaald dienst kwam ik u niet vragen, ik kwam slechts een mededeling doen over iets, dat mij de grootste onrust heeft ingeboezemd.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Dat zal ik u zeggen. Ik heb u gisteren verteld, dat ik alle hoop op « King Richard » heb gesteld. Voor zover ik wist, kon het slechts aan een enkel

bekend zijn, dat ik voornemens was dat paard te laten meelopen, zelfs de plaats waar het dier gestald is, heb ik zorgvuldig geheim laten houden. En de weinigen, die in mijn dienst zijn gebleven, en ik geloof ook mijn jockey kan ik ten volle vertrouwen.

— Hebt gij die jockey lang in uw dienst?

— Neen, pas sedert het ogenblik, dat ik van plan was «King Richard» aan de Derby te laten deelnemen. Maar nogmaals, ik heb niet de minste reden om aan de eerlijkheid en aan de trouw van de jongen te twifelen.

— Hoe oud is hij?

— Nog geen zestien jaar.

— Jockey's zijn vroeg rijp, zei Raffles, maar zestien jaren... Neen, op die leeftijd kan de mens nog niet slecht zijn, maar ga door, wat ik u verzoeken mag.

— Hedenochtend vroeg kreeg ik een telegram van mijn pikeur, waarin hij mij mededeelde, dat de jockey vanacht stille voetstappen in de stal had menen te horen en toen hij vanochtend opstond, kon hij duidelijke afdruppen van laarzen in de modder onderscheiden.

— En toch was de plaats onbekend, waar «King Richard» gestald was? vroeg Raffles.

— Dat meende ik althans.

— Waarom is die jockey niet dadelijk opgestaan en heeft alarm gemaakt?

— Dat kan ik mij ook niet goed voorstellen, antwoordde Stanley nadenkend; men zei mij, omdat hij bang was voor inbrekers.

— Hm, een held schijnt onze jockey dus al niet te zijn, merkte Raffles op en nu zijt gij natuurlijk zeer ongerust, dat men het op uw paard gemunt heeft.

— Inderdaad, mylord en zeg zelf of ik er geen reden toe heb. Als men «King Richard» ééns in een eindspurt gezien heeft en men heeft verstand van paarden, dan moet men wel inzien, dat het paard bijna niet te verslaan is en zeker niet op de anderhalve mijl.

— Wilt gij mij toestaan, dat ik de plaats, waar het dier gestald is, eens ga opnemen? vroeg Raffles.

— Niets zal mij aangener zijn, zei de jonge man, terwijl hij verheugd opsprong, ik had het u reeds willen vragen, maar ik durfde niet goed. Ik hoop toch, dat mijnheer Brand ons ook zal vergezellen?

— Ik wil niets liever, zei Brand.

Zij volgden enige kronkelende paden, gingen door een hek in een lage heg en bereikten nu een ruime binnenplaats, die aan drie zijden met stallen omgeven was.

Raffles telde ongeveer zestig deuren in dit paddock.

— Hebben daar overal paarden gestald gestaan? vroeg hij verbaasd.

— Ja, antwoordde Humphrey Stanley, dat was nog toen mijn vader leefde, daar stonden onze werkpaarden, de rijuigpaarden, het vierspan voor de coach, vier prachtige hackneys, die bij de verkoping niet het vijfde gedeelte hebben opgebracht van wat zij waard waren, en verder de renpaarden, waarop mijn vader verzot was. «King Richard» is het enige wat ik behouden heb.

— De stallen zijn allen volmaakt gelijk geschilderd en ingericht, zie ik?

— Volmaakt gelijk, antwoordde de jonge hertog. Zij zijn tegelijkertijd gebouwd en het enig verschil is het cijfer op de deur. «King Richard» is ondergebracht in box nummer 19, de leeftijd van mijn...schat...

— Ja, dan moet het voor iemand, die niet weet waar het dier staat, vooral bij nacht zeer moeilijk zijn het uit te vinden, en in ieder geval vrij tijdrovend, zei Raffles.

Hij trad langzaam, gevolgd door de twee andere mannen, op de deur toe, waarop het cijfer negentien in kleine witte cijfers geschilderd was.

Zoals steeds op grote Engelse buitenplaatsen, waar veel paarden zijn, waren de deuren van alle stallen in twee stukken verdeeld. Het onderste ongeveer tweemaal zo groot als het bovenste.

Brand trachtte het bovenste deurtje te openen, wat hem echter niet lukte.

— Gij zult eerst moeten aankloppen, mijnheer Brand, zei de jonge eigenaar

vriendelijk. Mijn jockey Patterson is de hele dag bij het dier en het bovenste luikje is altijd gesloten. Aan de tegenovergestelde zijde komen alle stallen uit op een brede, overdekte gang, die slechts twee deuren heeft, een aan de rechteren een aan de linkervleugel.

Raffles klopte op het bovendeurtje en even daarna verscheen het magere geelaat van een knaap van zestien jaren, met kort geknipt haar en ingevallen wangen.

— Wel, Patterson, vroeg de jonge heretog dadelijk, hoe staat 't met de hengst?

— Uitstekend, mylord, antwoordde de jockey.

— Doe dan de deur eens open, deze heren willen hem zien.

Terwijl de jockey zich bukte om de grendel van het onderstuk weg te schuiven, wendde Raffles zich tot Stanley en fluisterde hem snel in het oor:

— Zend hem onder het een of ander voorwendsel weg.

Humphrey keek de vrager verbaasd aan, maar knikte zwijgend.

Nu ging ook het onderstuk van de deur open en de drie mannen traden de box binnen.

— Patterson, zei Humphrey, nadat zij waren binnengetreten, ga naar de tuinman en zeg, dat ik nu dadelijk een grote ruiker narcissen moet hebben. Help hem bij het snijden, want hij wordt oud en kan niet zo goed meer bukken.

De jonge jockey wierp een snelle blik op zijn meester, zette zijn pet op en verwijderde zich.

— Ik verwacht je binnen een kwartier terug, riep de jonge graaf hem na.

Raffles en Brand hadden intussen de schimmelhengst nauwkeurig bekeken en de laatste moest bekennen, dat hij zelden een zo fraai getekend renpaard had gezien.

De algemene huidkleur van het paard was lichtgrijs, maar op de kop, het kruis, de fraai gebogen hals, en op enkele andere plaatsen vertoonden zich grote, grillig getekende vlekken, sommige ter grootte van een vuist, anderen, die de omvang van een grote zakdoek

bereikten.

— Ik heb zelden zulk een merkwaardig getekend renpaard gezien, riep Brand uit, terwijl hij zich tot zijn gastheer wendde.

— Niet waar? vroeg deze, het komt maar hoogst zelden voor. Onze Engelse renpaarden zijn voor de overweldigende meerderheid roestbruin. Slechts enkele zijn zwart, maar zogenaamde koepaarden vindt men onder de racers ongeveer nooit. In ieder geval heeft er nog nooit, zolang de Derbywedstrijden bestaan, dat wil zeggen, sedert 1762, een paard van die kleur een prijs gewonnen. En wat zegt gij wel van de bouw van het dier?

— Schitterend, antwoordde Brand, dat is alles wat ik er van zeggen kan. Maar alleen vrees ik...

Brand hield plotseling op, alsof hij bang was zijn gastheer te kwetsen door de opmerking, die hij wilde uiten.

— Zeg gerust wat gij meent, drong de jongeman aan, ik geloof het wel te kunnen raden. De borst is een weinig smal, wilt gij zeggen.

Brand knikte.

— Inderdaad, dat bedoelde ik, zei hij. Ik ben overtuigd, dat het dier over de halve mijl niet te slaan is, maar of hij de anderhalve mijl van Epsom zal kunnen lopen...

— Daar heb ik ook aan getwijfeld, zei Humphrey op zachte toon, maar door een zeer langdurige en zeer zorgvuldige training, meen ik toch dit gebrek te hebben overwonnen. Maar waar is onze vriend, Lord Aberdeen? zo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij verbaasd in het rond keek.

— Hier ben ik, klonk een heldere stem buiten de stal. Ik maak studies van voetindrukken.

Snel traden Lord Humphrey Stanley en Brand naar buiten.

Daar zagen zij een zonderling schouwspel.

Lord William Aberdeen, een der rijkste edellieden van Londen, lag geknield op zijn zakdoek, die hij naast de stal op de grond had uitgespreid en onderzocht met de grootste nauwkeurigheid

een paar voetstappen, die duidelijk in de opgedroogde modder zichtbaar waren.

Hij had een reepje papier van de « Times » afgescheurd, die hij in zijn binnenzak droeg, en met een potlood zeer nauwkeurig de lengte en de breedte van de indruk opgeschreven.

Hij stond nu op en wierp een snelle blik op Brand.

— Ik behoef u zeker niet te vragen of uw jockey kleine voeten heeft? vroeg hij.

— Biezonder klein, antwoordde Humphrey, zelfs voor een knaap van zestien jaar.

— Wie komen hier op dat paddock nog meer?

— De tuinman en misschien mijn kamerbediende Snuff en dan natuurlijk de trainer Durckham.

— Anders niemand?

— Neen, niemand anders, om de eenvoudige reden, dat ik niet meer bedienden heb op het ogenblik.

— Ik dank u, mylord. Gij stelt toch het volste vertrouwen in mij, niet waar?

— Absoluut, mylord, antwoordde Humphrey, terwijl hij Raffles met warmte de hand drukte.

— Wilt gij deze zaak voorlopig aan mij overlaten?

— Dat beloof ik u.

— Fijn! Bedankt! Aha, daar komt onze jonge vriend al weer terug.

Inderdaad kwam de jockey snel het paddock overgelopen.

— Zijn de narcissen al gesneden? vroeg Humphrey Stanley.

— Ja, mylord, antwoordde de jockey, terwijl hij zonder verder een woord te spreken de box weer binnen ging en zijn pet aan de haak hing.

De drie mannen wandelden langzaam terug.

— Ik zou die narcissen wel eens willen zien, riep Raffles plotseling uit. Zij zullen wel zeer fraai zijn?

— Dat beloof ik u, antwoordde Humphrey. Mijn tuinman is er zo trots op, als ik op mijn « King Richard ».

Spoedig hadden zij het paviljoen bereikt aan de deur waarvan de oude tuinman bezig was de narcissen tot een

fraaie bos te binden.

— Waar woont uw tuinman ergens, Stanley? vroeg Raffles zacht, toen zij naderden.

— In het paviljoen, op een kamertje onder het dak.

— Mag ik daar even naar toe gaan, nadat ik de voeten van de brave oude bekeken heb?

Humphrey keek de vrager met de grootste verbazing aan en wilde iets zeggen.

Maar Raffles hief de vinger naar zijn lippen.

— Gij hebt beloofd, dat gij de hele zaak aan mij zoudt overlaten, is het niet?

— Dat is waar ook, antwoordde de jongeman lachend.

Zij waren nu de oude tuinman genaderd die beleefd zijn hoed afnam.

— Je narcissen zijn prachtig, oude, zei Raffles op goedkeurende toon, ik heb ze zelden zo fraai gezien. Maar wat zie ik, loop jij met dit vochtige lenteweer op trijpen pantoffels rond?

— Ik draag nooit anders, mylord, antwoordde de oude man trouwhartig. Het bevalt mij best en ik kan wel tegen een stootje. Ik heb in geen jaren schenen gedragen en ik hoop het ook nooit meer te doen, tenminste als ik in dienst van de jonge baas mag blijven.

— Dat spreekt toch immers vanzelf, oudje, zei Humphrey, terwijl hij de grijsaard op de schouder klopte. Geef die bloemen nu maar hier, die zijn voor Lord Aberdeen bestemd.

De drie mannen traden nu opnieuw het vertrek binnen, waar zij zoëven gezeten hadden en Raffles zei:

— Ik zal nu afscheid van u moeten nemen, Stanley.

— Maar gij wilde...

— O, dat is nu niet meer nodig. Maar iets anders. Zoudt gij morgen omstreeks tien uur thuis willen zijn voor mij? Ik weet dat het een vreemde tijd is, maar het is in dit jaargetijde het beste uur om te fotograferen.

— Wilt gij een foto bij mij komen maken? vroeg de jongeman verbaasd.

— Ja, van « King Richard ».

— Wel, mylord, als gij dat voor uw plannen nodig acht, dan met het grootste genoegen.

— Ja, die foto kan mij van groot

nut zijn. Tot morgen dan, Humphrey.

Raffles en Brand drukten hun gastheer nogmaals de hand en verwijderden zich.

HOOFDSTUK V

DE TOEBEREIDSELEN TOT DE DERBY

De beide vrienden wandelden langzaam terug naar « Aberdeen Hall ».

Raffles mompelde van tijd tot tijd woorden in zichzelf en keek nadenkend met gebogen hoofd naar de grond voor zijn voeten.

— Waarom heb je eigenlijk afgezien van je plan om naar de kamer van de tuinman te gaan? vroeg Brand eindelijk. En wat had je daar willen uitvoeren?

— Ik had de zolen van zijn schoenen willen bekijken.

— Waarom?

— Om mij er van te vergewissen of ze beslagen waren, maar dat hoefde nu niet meer, omdat de brave oude reeds lange tijd slechts trijpen pantoffels draagt.

— Ah, ik begin licht te zien, riep Brand. Je hebt waarschijnlijk afdraken van een met ijzer beslagen zool voor de box van « King Richard » ontdekt.

— Precies. En daar die niet van de jockey zelf zijn en ook niet van de tuinman, kunnen ze alleen nog maar van de pikeur, of van de oude bediende zijn. Deze laatste komt daar nooit en blijft dus alleen de pikeur over of iemand anders, die niet op het landgoed thuis hoort.

— Jawel, ik begrijp wel waar je heen wilt. Vertrouw jij die jockey erg? Zijn gezicht bevalt me niet bijzonder.

— Mij ook niet. Maar ik heb nog geen bewijzen tegen hem.

De beide vrienden bereikten al pratend het landhuis en traden binnen.

Zij werden er verwelkomd door Gaston, die inmiddels uit Londen was over-

gekomen en voor een goed middagmaal gezorgd had.

Nadat zij dit met smaak gebruikt hadden, daar hun honger nu geprikkeld was door het langdurig verblijf in de buitenlucht, begaven zij zich naar de biljartkamer en brachten het overige van de avond met het edele biljartspel en praten door.

De volgende ochtend was Raffles, zoals gewoonlijk, het eerst bij de hand en Brand moest door hem gewekt worden.

— Ik heb mijn camera klaar gezet, zei Raffles, toen zij samen aan het ontbijt zaten. Wil je soms meegaan?

— Ik heb er wel lust in.

— Goed, dan gaan we.

Raffles drukte op de schel, die aan de rand van de tafel was bevestigd en Gaston trad binnen.

— Gaston, vraag eens of Blackman bij mij komt, vroeg Raffles.

De oude bediende boog en verliet het vertrek.

Even later trad de pikeur binnen.

— Wel, Blackman, heb je vanochtend al met « Goldstar » geoefend?

— Ja, mylord, en de hengst heeft vanochtend de mijl in recordtijd gelopen, antwoordde de trainer met schitterende ogen.

— Zo, antwoordde Raffles met een onverschilligheid, die Brand ten zeerste verbaasde, daar hij Raffles' liefde voor het paard kende.

— Vertel mij eens, Blackman, ging Raffles voort, hebben wij nog niet een oud racepaard op stal?

— Wel twee, mylord, antwoordde de trainer. Ik had ze al eens willen wegdoen, omdat de stakkers geen adem

meer hebben, maar gij hebt mij steeds bevolen de dieren een rustige oude dag te gunnen.

— Ja, ja, dat weet ik, antwoordde Raffles snel. Als ik me niet vergis, «Black Prince», een zeer hoge stokmaat.

— Ja, mylord, het dier staat verbaasd hoog op de benen, antwoordde Blackman lachend, daar heeft hij indertijd prachtig mee gelopen.

— Best, meer behoefde ik niet te weten, ik dank je, Blackman. Zorg voor het dier en houd het goed fris, ik zal het over een paar dagen nodig hebben.

Blackman boog met zeer verbaasd gelaat en verdween zonder enige aanmerking te maken.

Brand had verwonderd zitten luisteren en zei:

— Wat wil je in 's hemelsnaam met die oude knol?

— Hem een heel dankbare rol laten spelen, antwoordde Raffles lachend. Kom, het is negen uur, wij zullen opstappen, of liever, daar valt mij iets in, je kunt mij van veel dienst zijn. Trek eens gauw het pak van een landarbeider aan en ga eens wat neuzen in de buurt van «Tottenham Hall». Let goed op, wie er in en uit gaan.

— Nu dadelijk?

— Ja, zo gauw mogelijk.

— Ik ben tot je dienst, Edward. Het doet me van harte plezier, dat ik me nuttig kan maken.

Vrolijk liep hij naar zijn kamer en keerde nauwelijks twintig minuten later terug, voortreffelijk vermomd als een boerenknecht.

— Je ziet er prachtig uit, riep Raffles vol bewondering. Ga nu maar gauw en let goed op.

De beide vrienden drukten elkaar de hand en scheidden.

Raffles, zowel als zijn bediende, zagen even later, de laatste niet weinig verwonderd, de eerste vol verwondering een landarbeider met logge tred en slingerende armen het terras van het landhuis afdalen en onverschillig over de weg slenterend, het hek door en de

brede straatweg opgaan.

Raffles keek hem nog even na, en nam toen zijn fototoestel ter hand, een kleine Leica, die hij met gemak in de zak van zijn Norfolk kon verbergen.

Hij verliet het huis, na Gaston gezegd te hebben dat hij wel een uurtje afwezig zou blijven en liep de weg naar het huis van zijn jonge buurman op.

Hij had die afstand bijna geheel afgelegd, toen hij een klein wit figuurtje ontdekte, dat met snelle schreden in zijn richting voortstapte.

Dadelijk had hij Lady Mathilde, de dochter van Lord Tottenham, herkend.

Toen het meisje hem zag, steeg een diepe blos in haar wangen op en scheen zij te aarzelen of zij verder zou gaan.

Maar reeds was Raffles op haar toegestapt met uitgestoken handen.

— Ik hoop toch niet, dat gij u voor een oude vriend, die het goed met u meent, uit de voeten maakt, zei hij op vriendelijke toon.

Het meisje keek hem met haar zachtblauwe ogen openhartig aan.

— Ik herkende u niet dadelijk, mylord, zei zij op zachte toon. Ik weet dat ik in u een trouw vriend mag zien.

— Een vriend, die u niets dan goeds wenst, en die er heel wat voor over zou hebben om u gelukkig te zien, zei Raffles op warme toon.

Het meisje zuchtte diep, maar terzelfdertijd steeg weer die verraderlijke blos in haar wangen omhoog.

— Gij zijt aan het wandelen? vervolgde Raffles met een ondeugend glimlachje. Ik geloof dat ik het doel van uw wandeling wel kan raden.

— Mylord... stamelde het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Kom, waarom zoudt gij het mij niet bekennen, Tilly? Ik herhaal nogmaals, dat ik het grootste belang in u stel... evengoed als in onze jonge vriend Humphrey Stanley.

— Is dat waar, mylord? vroeg de dochter van Lord Tottenham, terwijl haar ogen vochtig begonnen te glanzen. Maar wat vraag ik toch? Waar zijn mijn gedachten? Zoëven nog heeft Humphrey, ik meen Lord Stanley, met zo-

veel warmte en innige vriendschap over u gesproken.

— Deed hij dat waarlijk? zei Raffles.

— Ja zeker, mylord.

— Nu dan, ik ga weer naar hem toe en ik verzeker u, dat dit uitsluitend geschiedt om voor uw beider geluk te werken. Heb nog een week geduld, en ik ben er zeker van dat het lot zich ten uwen gunste zal keren.

Haastig greep het blozende meisje Lord Aberdeen bij de hand en een traan, schitterend als een diamant, gleed zacht over haar donzen wangen.

— Gelooft gij dat werkelijk? O, hoe dank ik u voor die woorden. God zegen u er voor, mylord, als gij slaagt in uw plannen, dan zal ik u mijn hele leven innig dankbaar zijn.

Flug als een hinde verdween zij onder het hoge geboomte en haar witte jurkje fladderde op de frisse wind, als de vleugels van een vlinder.

Raffles keek haar een poosje na met een uitdrukking in zijn ogen, die zelfs zijn enige vriend Brand daar maar zelden in zag en hervatte toen opgewekt zijn wandeling naar het Paviljoen van Lord Humphrey Stanley, dat hij binnen enkele minuten bereikte.

Weer diende de tuinman hem aan.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik het zeg, mylord, zei de oude man met bevende stem, maar gij schijnt wel geluk aan te brengen, ik heb mijn meester in geen dagen zo vrolijk en opgewekt gezien als vanochtend.

Met die woorden strompelde hij haastig heen, en keerde even later terug, met het verzoek hem te volgen.

Raffles trad nu hetzelfde vertrek binnen, waar hij en Brand de vorige dag de jonge man hadden ontmoet.

Humphrey zag er inderdaad zeer opgewekt uit en trad zijn bezoeker met vrolijk gelaat en schitterende ogen tegemoet.

— Ik ben blij, dat gij daar zijt, mylord, riep hij uit. Ik voel mij waarlijk reeds een heel ander mens.

— Ja, ja, dat komt van die vroege wandelingen, merkte Raffles op, die voeren ons vaak op paden, waar men lieve,

in het wit geklede meisjes tegenkomt.

— Hebt gij...? begon Humphrey, terwijl zijn gebronsd gelaat een verlegen uitdrukking kreeg.

— Ja, ja, ik heb «haar» gezien en zelfs gesproken, zei Raffles vrolijk. En laat ons nu maar aan het werk gaan, mijn waarde buurman. Hebt gij uw jockey weggestuurd?

— Ja, ik heb hem gezegd, dat hij een uur vrijaf kon nemen.

— Mooi, wij hebben dus de weg vrij. Is er vannacht ook soms nog iets bijzonders voorgevallen? Is de morgenoefening al achter de rug?

— Ja, mylord, en die is mij ook al een oorzaak tot grote vreugde: «King Richard» heeft vanochtend zo hard gelopen als nog nooit.

De beide mannen hadden nu het vertrek verlaten en wandelden langzaam naar de stallen.

— Wie is er nu bij het paard? vroeg Raffles.

— De trainer, Snuff.

— Hebt gij die man al lang in uw dienst.

— O, lieve hemel, hij is al een kwart eeuw in dienst van onze familie.

— Dus ik zou absoluut geen onderzoek naar zijn betrouwbaarheid behoeven te doen?

— Dat zou volmaakt verloren moeite zijn, riep de jongeman lachend uit, ik zou eerder toegeven, dat ik mijn paard zelf kwaad wilde doen dan dat ik dat van hem zou geloven.

— Zoveel te beter, maar zend hem nu maar vijf minuten weg, want voor alle zekerheid is het toch beter, dat ik het paard fotografeer, zonder dat iemand het ziet. Vertel mij nog even of het altijd door uw jockey Patterson is bereden.

— O neen, ook wel eens door Snuff zelf, ook al eens door mij. Het paard is buitengewoon handelbaar en het maakt niet veel uit, wie het in het zadel voelt.

— Zou dat voor de wedren ook niet schelen?

— Dat is wat anders. Want gij weet natuurlijk evengoed als ik, dat het daar

om een paar meters gaat.

— Nu nog een vraag. Gij hebt zeker wel eens van mijn jockey O'Connor horen spreken?

— O ja, hij wordt geroemd als een der beste jockey's en misschien wel de beste van heel Engeland.

— Dus zij zouden het niet heel erg vinden, als ik u vroeg, versta mij wel, uitsluitend voor uw eigen bestwil, of hij een paar malen met het paard mag oefenen, maar zonder dat uw eigen jockey er achter komt?

De jonge hertog dacht even na en zei toen:

— Indien zij dat nodig acht, natuurlijk wel.

— Ik weet niet, of het nodig zal zijn, antwoordde Raffles, maar ik zou graag op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn.

— Maar zij maakt mij aan het schrikken, wantrouwt zij dan mijn jockey? Geloof jij werkelijk, dat men het op mijn paard voorzien heeft?

— Dat geloof ik inderdaad, Humphrey zei Raffles op ernstige toon, ik heb alle redenen om te geloven, dat men alles in het werk zal stellen van zekere zijde om uw paard kreupel te maken of zo iets, en daar wij nog slechts enkele dagen van de Derbydag af zijn, moeten wij zeer sluw te werk gaan en bij mijn veldtochtplan behoort nu eenmaal dat mijn jockey uw paard kan rijden.

— Maar komt zij dan niet zelf uit? vroeg de jonge graaf verbaasd. Ik heb toch horen vertellen, dat ook een van uw renpaarden meeloopt?

— O, ik heb nog een jockey, antwoordde Raffles onverschillig.

Zij hadden nu de stallen bereikt.

Humphrey zond de trainer met een voorwendsel weg en haalde daarop zelf het paard uit de stal.

Raffles fotografeerde het van beide zijden, en van voren, hetgeen nauwelijks vijf minuten duurde.

Daarna stak hij zijn Leica zorgvuldig weg en « King Richard » werd weer gestald.

— En nu blijft mij niets anders te doen, dan u te verlaten om mijn plan verder uit te werken, zei Raffles. Lukt

het, dan beloof ik u, dat de tegenpartij lelijk op haar neus zal kijken, en dat er nog iets gebeurt, wat ik u wel niet nader zal behoeven uit te leggen.

— Ik mag van harte lijden, dat uw voorspelling uitkomt, mylord, zei Humphrey, zijn bezoeker met warmte de hand drukkend. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat zij hier te allen tijde toegang hebt. Ik heb een tweede sleutel van de stal, hier is hij.

— Dank u. Die zal mij uitstekend te pas kunnen komen. En nu, waarde buurman, tot ziens, ik weet niet of zij spoedig van mij zult horen, dat zal van de omstandigheden afhangen.

— Gaat zij niet mee naar het paviljoen?

— Neen, ik kan van hier het pad-dock en de moestuin oversteken, dat bespaart mij een omweg.

Raffles begaf zich met vlugge schreden naar zijn landhuis, trok zich in zijn donkere kamer terug, knipte het belichte gedeelte van de filmrol af en ontwikkelde met zorg de acht opnamen, die hij daarna vluchtig spoelde, met behulp van spiritus droogde en er vervolgens een paar vergrotingen op briefkaart formaat van maakte. Dit alles had geen half uur geduurd en toen Raffles zich met de foto's weer naar zijn eigen vertrek begaf, zag hij juist Brand, slof-fend en armzwaaiend terugkeren en de voordeur binnengaan, zonder dat een der bedienden hem gezien had.

Raffles wachtte bedaard tot Brand zijn vermomming had afgelegd, en begaf zich toen naar de eetkamer, waar zijn vriend in de lectuur van een boek verdiept was.

— Zo. Ben je al terug van je tocht? zei Brand vrolijk, toen Raffles binnentrad. Dat is gauwer gegaan dan ik dacht.

— Nu, jij bent ook vlug terug. Heb je het een en ander ontdekt?

— O ja. Ik denk wel, dat je tevreden over me zult zijn. Ik heb in die korte tijd nog al wat uitgevonden, dat je van nut zal kunnen zijn. Ik slenterde dan zo in de buurt van het huis van onze drinkebroer, toen ik een jongmens zag aankomen, dat ik met de eerste oogop-

slag herkende, ofschoon hij blijkbaar alle moeite deed om zich zo klein mogelijk te maken. Het was de jockey van Humphrey Stanley.

— Ik had dus wel gelijk, riep Raffles tevreden uit.

— Het ventje keek even om zich heen, zag niets dan een lummelige boerenknecht, en liep om het huis heen, natuurlijk om niet door de bedienden gezien te worden. Ik ging hem voorzichtig achterna en kon juist zien, hoe Percy Londale hem door een klein achterdeurtje binnenliet. Toen verloor ik hem natuurlijk uit het oog.

— Dat is niet erg. De hoofdzaak is, dat we nu al weer meer zekerheid hebben. En wat heb je nog meer gezien?

— Een paar modderige schoenen.

— Wat?

— Ja. Ik slenterde naar de bijgebouwen, waar de bedienden druk bezig waren en liep als het ware met mijn neus tegen een paar schoenen op, die daar op de drempel van 'n deur blijkbaar wachtten om gepoetst te worden. Daar ik bang was, dat iemand ze misschien zou wegnemen, heb ik er mij over ontfermd en ze zolang in verzekerde bewaring genomen. Hier zijn ze.

Brand stak zijn hand onder de lage zitting van zijn fauteuil en haalde er een paar bemodderde laarzen onder uit, die hij Raffles met een tevreden gelaat toestak.

Deze wierp er een snelle blik op, draaide ze om en om, bekeek de zolen en riep toen uit:

— Dat zijn de schoenen, die de indruk voor de box van het renpaard hebben gemaakt.

Raffles ging naar zijn schrijftafel en schreef het volgende briefje aan de jonge Lord Stanley:

« Beste Humphrey,

Laat gedurende een paar dagen uw trainer tegelijk met uw jockey bij « King Richard » de wacht houden. Er dreigt het dier gevaar. Maak u echter niet ongerust, want alles zal goed aflopen. Verwijder Durham vanmiddag nog enkele uren, zodat mijn jockey O'Connor gelegenheid heeft, de hengst te berijden.

Met vriendelijke groeten,
geheel de uwe,
Lord William Aberdeen. »

Hij vouwde het briefje dicht, na het aan Brand te hebben voorgelezen, deed het in een enveloppe en belde.

Gaston trad binnen.

— Ga dit briefje zelf eens aan onze buurman, Lord Stanley brengen, Gaston. Je mag het briefje aan niemand anders afgeven dan aan de geadresseerde zelf, begrepen?

— Best, mylord, antwoordde de oude bediende, waarop hij de kamer verliet.

De twee vrienden gingen nu naar de stallen en daar deelde Raffles zijn jockey tot diens niet geringe verbazing mede, dat hij het paard van Lord Stanley moest afrijden, terwijl hij nooit geweten had, dat de graaf met een paard te Epsom zou uitkomen.

HOOFDSTUK VI

EEN LAGE STREEK

Een week verliep.

Nog slechts één dag en de grote Derby-wedstrijd zou plaats vinden.

Raffles was die dag zeer vroeg opgestaan, zonder iets aan Brand te zeggen en had zich naar het paviljoen van zijn jonge beschermeling begeven, die

hem scheen te wachten, tenminste hij opende zelf de deur voor zijn bezoeker en liet hem binnen.

— Wel, mylord? vroeg Humphrey, zodra beiden gezeten waren. Geloof je, dat mijn zaak er goed voor staat? Gij moet mij dit aandrigen vergeven maar

gij weet, wat er voor mij op het spel staat.

— Ik begrijp het volkomen, zei Raffles met een glimlach, die de jongeman volmaakt gerust stelde. Maak u geen zorgen. Alles zal in orde komen. Uw paard is nog volmaakt gezond?

— Het kon niet beter.

— Snuff heeft voortdurend in de stal geslapen?

— Iedere nacht.

— Dan moet gij hem deze nacht weer in zijn eigen kamer laten slapen.

— Maar gij wantrouwt mijn jockey?

— Die zal niet alleen blijven.

— Maar wie zal hem dan bewaken?

— Ik.

— Wat zegt gij? Wilt gij zelf?...

— Zelf is de beste meester, waarde buurman. En Snuff moet dit niet voor zich houden, maar er vrijuit over praten zodat vooral Durham, uw jockey, het te horen krijgt. Daarna geeft gij de jongen weer een paar uren vrij...

— Ik zal alles doen wat gij zegt, maar ik moet u bekennen, dat ik er niet veel van begrijp.

— Ik zal het u ophelderen, terwijl wij naar de stallen gaan. Maar laat mij u vooraf vragen waar de jockey slaapt.

— Vlak naast het paard.

— Er is immers een kleine vliering?

— Ja.

— Dan zal ik mij daar al vroeg verschuilen, zodat Durham mij niet te zien krijgt.

— Gij hebt heel wat voor mij over, mylord, zei Humphrey. Hoe zal ik u ooit genoeg kunnen danken. Maar als wij eens eenvoudig een paar detectives in de stal verborgen?

— Dan zoudt gij wel uw paard redden, maar Lady Tilly Tottenham zou onbereikbaar voor u blijven.

Dat denkbeeld scheen de jongeman dermate te verschrikken, dat hij er met geen woord meer over repte. Beiden begaven zich naar de stallen en onder het lopen stelde Raffles de hertog op de hoogte van zijn plannen, met zulk een verrassend resultaat, dat de jongeman een geheel ander mens scheen te zijn geworden toen zij de stallen be-

reikten.

Daarop keerde Raffles naar zijn landgoed terug en vond daar Brand reeds met ongeduld op hem wachten.

— Hoe is het met « King Richard »? vroeg Brand onmiddellijk.

— Voortreffelijk. Het paard heeft aan uithoudingsvermogen aanzienlijk gewonnen, en loopt nu de anderhalve mijl, zoals je weet de afstand van de baan te Epsom, zonder zich al te zeer te vermoeien. « Mary Ann » van Tottenham heeft niet de minste kans tegen dat paard.

— En « Goldstar »?

— Gaat wel, gaat wel, zei Raffles, alsof het hem niet het minste belang inboezemde. Apropos, je zult het vanavond zonder mij moeten stellen, amice want ik heb een afspraak met onze jonge vriend Humphrey, die ik niet graag zou missen. Misschien blijf ik wel een gedeelte van de nacht uit. Maak je dan vooral niet ongerust, want dat betekent niets.

— Kan ik je niet van dienst zijn, bij wat je gaat doen?

— Deze keer niet. Het heeft niets te beduiden. En hoe minder er bij de zaak betrokken zijn, hoe beter.

— Zoals je wilt. Zal ik op je blijven wachten?

— Doe dat vooral niet, want je zoudt je nodeloos vervelen, en ik loop niet het geringste gevaar.

* * *

De dag verliep zonder enig bijzonder voorval en de avond brak aan, de vooravond van de grote dag.

Omstreeks acht uur in de avond nam Raffles afscheid van Brand en begaf zich naar het paviljoen van Humphrey Stanley. Deze wachtte hem reeds met ongeduld en begroette hem zo opgewekt en vrolijk als hij in geen weken geweest was.

— Is uw jockey bij het paard? vroeg Raffles.

— Ja.

— Alleen?

— Snuff is nu nog bij hem.

— Zend Durham dan even weg, zodat wij kunnen doen, waarover ik u dezer dagen gesproken heb, en laat daarna ook Snuff maar heengaan.

— Best. Maar zult gij u niet vreselijk vervelen?

— Dat moeten we voor de goede zaak over hebben. Kom, laat ons een aanvang met onze plannen maken.

Beiden verlieten het paviljoen en begaven zich naar de stallen.

— Het is niet nodig en zelfs gevaarlijk dat Durham mij ziet, doe dus het werkje maar alleen, als ik u verzoeken mag, zel Raffles toen zij het paddock betraden. Ik zal mij hier zolang verschuilen in deze schuur hier.

Stanley verwijderde zich en keerde na verloop van een kwartier terug.

— Alles is in orde en de weg is vrij, fluisterde hij. Durham komt echter gauw terug, haast u dus.

— Gij blijft in de buurt, zoals wij hebben afgesproken?

— In dezelfde schuur, waar gij zoeven u verborgen hebt gehouden. Die is zo dichtbij gelegen, dat ik elk ongewoon gerucht dadelijk zou horen.

De twee mannen drukten elkaar de hand en Raffles schreed met vlugge passen op de box van het kostbare renpaard toe.

— Gij kunt nu wel gaan, Snuff, zei hij vriendelijk tot de trainer, die aan de deur van de box stond.

— Gij weet, dat ik in de buurt blijf, mylord?

— Prachtig. Maar Durham denkt toch dat gij vertrokken zijt?

— Hij weet niet beter. Ik zal het hem aanstonds trouwens nog eens zeggen.

— Best. Zet ogen en oren goed open, en kom niet eerder te voorschijn, dan alvorens gij mij hebt horen fluiten.

— Allright, mylord.

De pikeur nam beleefd zijn pet af en verwijderde zich met snelle schreden.

Enkele uren verliepen, zondat dat er zich iets bijzonders voordeed. Reeds had 't middernachtelijk uur geslagen en diepe stilte heerste alom. Het werd één uur, twee uur...

Plotseling richtte Raffles zich overeind. Zijn scherp gehoor had een vaag geluid opgevangen, gelijkend op het melancholiek geroep van de roerdomp. Hij luisterde met de grootste aandacht toe.

— Dat is stellig het afgesproken teken, mompelde hij in zichzelf.

Toen werd het levendig in de box onder hem. Durham, die blijkbaar geen oog dicht had gedaan, sprong van zijn krib en opende behoudzaam de deur.

Weer klonk de klagende roep van de roerdomp, nu al veel dichterbij, en daarop hoorde Raffles voorzichtig voetstappen naderen.

Durham loerde naar buiten, en trok dadelijk het hoofd weer terug.

De schreden kwamen steeds naderbij, en nu trad er een man in de box.

— Hij is het, mompelde Raffles. Ik wist het wel. Hij legde het oor op de spleet in de vloer en met grote inspanning kon hij het volgende, zacht gefluisterde gesprek horen:

— Is alles in orde? vroeg de man, die zoëven aangekomen was.

— Ja, mylord. Snuff is naar Londen en ik ben helemaal alleen.

— Dan direct aan het werk.

— Gij hebt het geld bij u?

— Vertrouw je ons niet, schurk?

— Ik vertrouw alleen mijzelf, en dan nog maar ternauwernood.

— Hier is het, Pak aan.

Er ritselde papier, er rinkelde goud, toen werd het gesprek hervat:

— Zo dat is nu oké. Ik ben geheel tot uw dienst, mylord.

— Staat het paard te slapen?

— Met opgeheven kop.

— Vooruit dan.

Toen werd het stil. Raffles bracht nu zijn oog boven de spleet en zag hoe de indringer een kleine handtas opende en er een paar glinsterende voorwerpen uitnam. Een daarvan nam hij in de hand. Onhoorbaar trad hij op het renpaard toe.

— Til het voorbeen op, zodat hij niet kan schoppen, beval hij zacht.

Toen bukte hij zich. Het scherpe mesje, want dat was het glinsterende voorwerp, schitterde even in het licht van de

lantaarn. De geheimzinnige bezoeker knielde naast een der achterbenen van « King Richard » neer... bracht het lancet ter hoogte van de kniepees van het edele dier... een kleine, haast onmerk-bare snede, het lage werk was gedaan. Het paard zou eerst niets voelen, maar onder de ren zou de kleine snede in de kniepees hem ten dode vermoelen en reeds op de helft van de baan zou het onmogelijk verder kunnen.

Het paard was door de korte pijn-scheut wakker geworden en kribde verschrikt achteruit. Maar het was te laat.

— Ziezo, dat is in orde, fluisterde de onbekende bezoeker.

Met die woorden sloop de nachtelijke bezoeker weer even stil heen als hij was gekomen.

De jockey keek hem even na. Toen sloot hij de deur en begon met gretige handen bankbiljetten te tellen, die hij op zulk een ellendige wijze verdiend had.

Maar het kraken van de trap, die naar de vliering voerde, deed hem ver-

schrikt opzien. Een donkere gedaante kwam snel naar beneden.

Durham wilde opspringen en wegsnel-len, maar hij had er de tijd niet toe. Raffles drukte hem de loop van zijn revolver in de lenden en beval kortaf:

— Geen beweging of je bent er bij. Hier je handen.

Durham stak langzaam zijn handen omhoog. Het volgende ogenblik waren zij in de boeien gevat. Raffles wierp de deur open en blies kort op een fluitje. Dadelijk kwamen twee gedaanten uit de duisternis opdoemen. Het waren Lord Stanley en Snuff, de trainer.

— Alles is in orde, mylord, zei Raf-fles kalm. Ik heb de schurk. Gij ziet wel, dat mijn vermoedens gegrond wa-ren. De justitie moet de rest maar be-redderen.

Een uur later was de ontrouwe jockey naar Londen overgebracht. Maar Hum-phrey Stanley verzocht de politie-inspec-teur niets ruchtbaar te maken, voor de Derby achter de rug zou zijn...

HOOFDSTUK VII

EEN OPZIENBARENDE DERBY

Het was nog zelden zo vol geweest op de wereldberoemde baan te Epsom als op die dag.

De paarden kwamen in het veld. Zij maakten de gewone proefrit, teneinde het publiek gelegenheid te geven, zich een oordeel te vormen over de toestand der deelnemende paarden.

Hierna verlieten Raffles en Brand hun plaats en begaven zich naar de totalisa-tor, en zetten een hoog bedrag op « King Richard ». Het paard scheen zeer wel-nig gevraagd te zijn, veel was er gewed op « Mary Ann » van Lord Tottenham, die de vrienden juist aantreffen, toen hij en zijn schaduw, Viscount Londale, een hoog bedrag op dat paard zetten.

* * *

De paarden schaarden zich langs het startlint.

De starter liet de vlag dalen...

Als een wervelwind vlogen de edele dieren over het groene veld.

« Mary Ann » leidde, en Tottenham en Londale, die vlak bij de drie vrien-den stonden, volgden het paard met in-gehouden adem en schitterende ogen.

Maar Lady Tottenham had het gelaat afgewend en keek naar niets anders dan naar het gezicht van haar aangebedene.

Het veld verdween snel als de wind achter het eerste bosje, de fijne benen der dieren schenen ternauwernood de grond te raken...

Toen zij weer te voorschijn kwamen was « Mary Ann » niet meer aan het hoofd...

Een ander paard had haar plaats ingenomen...

Een kreet van woede klonk naast de drie vrienden...

Het was Viscount Londale, die gevloekt had.

Het veld was nu aan de overzijde en er begon reeds « licht » tussen te komen. Vooraan liepen vijf paarden tamelijk dicht bijeen. « Mary Ann » was nu vierde geworden.

Na deze vijf paarden kwam een tweede groep van drie paarden, die geleid werd door « King Richard ».

Als speelgoedpaardjes zo klein, schoot het veld achter het tweede bosje weg. Toen zij opnieuw te voorschijn kwamen, ging er een lange kreet van verbazing onder de menigte op.

Een buitengewoon groot, zonderling gevlekt paard had zich van de tweede groep losgemaakt en rende nu alleen voort in het open vak tussen de beide hoofdpeletons.

— Wie is dat? Welk paard haalt daar zo op? Aan wie behoort dat gevlekte dier? hoorde men overal roepen.

Het was « King Richard ».

Met machtige galopsprongen rende het prachtige dier voort, terwijl O'Connor, klein als een kind, vergeleken met het grote paard, het met luide kreten aanzette.

Het derde bosje...

Weer verdwenen de paarden...

Weer verschenen zij...

En nu klonken de kreten als 'n stormgeloel over het veld. Het publiek was half razend van opwindning.

Het gevlekte paard had de achterman van het hoofdpeleton bereikt. Nu werden de dieren snel duidelijker... daar stormden zij de laatste bocht in... de schimmel liep het vierde, het derde, het tweede paard voorbij... nog honderd meter... O'Connor stiet een snerpande kreet uit... als met bovenaardse kracht begaafd, vloog de schimmel plotseling ventre à terre, met duizelingwekkende snelheid over het groene grastapijt... nu was hij naast het leidende paard... nog veertig meter... nog twintig... de schimmel passeerde het eerste paard, daar was

de witte eindpaal... met een volle halslengte had « King Richard » gewonnen.

Een geluid, machtig als van een kokende branding, daverde over de renbaan. Het publiek gilte, als uitgelaten, als waanzinnig. Toen begon de bestorming van de totalisator.

Brand meende als uit een droom te ontwaken.

— Hoe is het mogelijk, dat « King Richard », die jij toch met eigen ogen hebt zien bederven, hier in zulk een schitterende stijl de ren wint? vroeg hij nieuwsgierig aan Raffles.

— Daar is een heel eenvoudig antwoord op, maar laat ik je de oplossing liever in het bijzijn van die heren daar geven. Hij wees naar Tottenham en Londale, die met verbeterde woede voor zich uitstaarden. Daarop deed hij enige passen naar de twee adellijke heren toe en vroeg beleefd:

— Zouden de heren mij niet een paar minuten hun aandacht willen schenken? Ik heb hun een mededeling te doen, die vooral Viscount Londale zal interesseren.

Verwonderd volgden de twee edellieden de vrager. En het gelaat van Londale verkreeg een dreigende uitdrukking toen hij Humphrey Stanley gewaar werd die met schitterende ogen naar Tilly Tottenham keek.

— Lord Londale, zo viel Raffles met de deur in huis, behoort dit kleine instrumentje u soms toe? Ik vond het gisternacht in de box van het paard, dat gij zoëven hebt zien winnen. Misschien hebt gij het uit de zadellieren tas laten vallen, die gij bij u hadt.

Raffles hield hem met deze woorden een fijn lancet voor, zoals de geneesheren ze wel voor kleine operaties gebruiken.

Londale werd bleker dan een lijk.

— Hebt gij, stotterde hij, over al zijn leden bevend.

— Precies. Ik heb u bespied, toen gij bezig waart het paard te bederven, dat gij voor « King Richard » aanzag. Maar ik had u doorzien, en mij de vrijheid veroorloofd, een mijner oude paarden, waaraan toch niets meer te beder-

ven viel, als de schimmel te beschil-
deren, die zoëven aan de totalisator met
dertig tegen een is betaald, wat zeggen
wil...

— Is het waar, Londale? riep Totten-
ham dreigend, terwijl hij deze persoon
in de borst vatte. Ben jij zo ezelachtig
geweest, en heb je me daardoor tien-
duizend pond sterling doen verliezen?

Londale boog schuldbewust, zwij-
gend het hoofd.

— Er zal geen vervolging worden in-
gesteld, ging Raffles door. Maar dat
moogt gij wel belonen, Lord Tottenham,
want natuurlijk zou uw naam ook in
deze onaangename zaak gemengd wor-
den. Neem mij niet kwalijk, dat ik mij
altijd in uw familieomstandigheden meng
maar daartoe drijft mij mijn hartelijke
genegenheid voor de jonge Hertog van
Gloestershire. Moet ik nog duidelijker
zijn?

— Wat wilt gij dan? vroeg Tottenham
knorrig, terwijl hij zich vol verachting
van Londale afwendde, die tevergeefs
een blik van hem trachtte op te van-
gen.

— Niets anders, dan dat gij de hand
van uw dochter aan Humphrey Stanley
geeft.

— Maar kent gij dan zijn positie niet?
riep de oude graaf onwillig uit.

— Die ken ik, en ik kan zeggen dat
hij er heel goed voor staat.

— Goed voorstaat...? Er zijn schul-
den, waarvoor zijn hele huis en al zijn
bezittingen aan de deurwaarders over-
gegeven zijn...

— Die zijn alle door mijzelf overge-
nomen... en ik zal hem derhalve des-

noods tien jaar tijds gunnen, om door
een goed beheer van zijn landgoed, die
schuld af te betalen. En weet gij hoe-
veel het wedden op « King Richard »
hem heeft opgebracht? Dertigduizend
pond sterling, geen peulschilletje, zoals
gij wel zult willen toegeven.

Humphrey Stanley had naar dit alles
met open mond staan luisteren. Zijn
ogen glansden vochtig, toen hij stamel-
de:

— Mylord, dat moet gij zijn. O, hoe
zal ik u ooit genoeg kunnen danken.

— O, daar praten wij later wel eens
over, viel Raffles hem haastig in de
rede. Kom, Lord Tottenham, bedenk
u niet langer en maakt deze twee jonge
mensen voor hun leven gelukkig. Hum-
phrey heeft immers aan haar en aan
niemand anders zijn geestelijke genezing
te danken?

Nog even dacht Tottenham na. Toen
nam hij zijn dochter bij de hand en
duwde haar zacht naar Lord Stanley.

— Neem haar dan maar, bromde hij.
Maar de hemel is mijn getuige, dat ik
het grotendeels doe, om die schurk daar
te straffen.

— De beweegreden is nog al min en
juist iets voor Tottenham, zei Raffles
op zachte toon tot Brand, toen zij allen
huiswaarts keerden, behalve Londale,
die, als met de staart tussen de benen
was afgedropen, maar wat doet dat er
toe? De jongelui hebben elkander gekren-
gen, zoals het in iedere behoorlijke ver-
telling, waarin het goede beloond en het
kwade gestraft wordt, moet zijn en
dat is het voornaamste.

DE VOLGENDE AFLEVERING GEVAT :

Een gewaagde onderneming

GEHEEL NIEUWE SERIE
12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer p. maand.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS f 35.40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266